

KIBRIS'TA

SOSYALIST
gercek

AYLIK SİYASİ GAZETE Ekim 1998 Yıl:3 Sayı: 33 Fiyatı: 150.000 TL (KDV Dahil) UK: £1

Dayanışma Fiyatı
500.000 TL.

İŞTE "YENİ DÜNYA DÜZENİ" NİN SONUÇLARI

EŞİTLİK Mİ ? EŞİTSİZLİK Mİ ?
(Devamı 4. sayfa)

KRİZİ YARATANLAR ÇARE OLAMAZ, KURTULUŞ YENİ EKİMLERDEDİR

*** Ekim devrimi, 81. yılında hala tek çaredir**

***Ekonomik krizler, iflaslar, açlık ve sürekli savaşlar, yani BARBARLIK emperyalizmin karakteridir**

***Sosyalist bir ülke, sosyalist bir dünya yaratmaktan başka çaremiz yoktur**

İşte "demokratik" KKTC'nin "demokratik Polisi:

Ekonomik ve demokratik taleplerle yola çıkan eylemci öğrenciler yerlerde sürüklendiler, dövüldüler, tutuklandılar. Polis, milletvekillerinin "dokunulmazlıklarını" bile takmayacak kadar yasatanımazlık örneği sergiledi. (sayfa 14'de)

Başyazı

SEÇİMLER VE DEVRİMCİ TAVIR

Aralık ayında Kuzey Kıbrıs'ta genel seçimlerin yapılacağı açıklandı. Kararın açıklanmasıyla tüm partiler seçim hazırlığına başladılar.

Burjuva demokrasilerinde egemen burjuva sınıflar periyodik dönemlerde, sözde "halkın kendi temsilcilerini seçtiği" seçimler yaptırarak işçi-emekçi sınıflar üzerinde uyguladıkları tahakküm ve sömürü düzenini "yasallaştırıp" devamını sağlarlar. Her seçimde halk kendini kimin bir dönem daha sömüreceğini ve ezeceğini seçer. Burjuva sınıfların değişik çıkar guruplarının partileri seçim dönemlerinde halkı, çeşitli sahte vaatlerle, hatta sahte "sol" söylemlerle kandırmaya ve siyasi iktidarı ele geçirip sömürü düzeninden paylarını almaya çalışırlar.

Ancak, bugünlerde, 81. yıldönümünü kutlayacağımız Büyük Ekim Devrimi göstermiştir ki, burjuva parlamentarizmi "tarihsel olarak zamanını doldurmuştur". İlkesel ve teorik

(devamı 4. sayfa)

1 Eylül Etkinliklerinde Kararlılık Vardı

Halkımızın Barış, Demokrasi ve egemenlik taleplerinin her geçen gün arttığı ülkemizde, 1EYLÜL 20 örgütün katılımıyla ele alındı. Etkinlikler dizisi olarak geçen bu süreçte 27 Ağustos 1998'de bir kokteyl, 1Eylül 1998'de barış şöleni, 3 Eylül 1998'de açık oturum yapıldı. Tüm bu etkinliklerde barıştan ne anladığımız ve ülkemizde nasıl bir barış temaları üzerinde duruldu. Bu etkinlikler sürecinde ortak afiş ve ortak bildiriler hazırlanıp dağıtıldı.

Halkımızın bu etkinlikler sürecinde en çok benimsediği slogan "Barış gökten zembille gelmeyecek ülkemize, onu biz getireceğiz kendimize" sloganı oldu.

1Eylül gecesi Atatürk Stadyumunda toplanan barış yanlıları sloganlarla statükoyu reddetdiklerini haykırdılar. Barış Derneği adına konuşan Hasan Hastürer'in "Liderlere" çağrı yaparak barış için çaba

sarfetmelerini istemesi gayri ciddi bulundu. 18 Rum örgütünden gelen barış mesajı katılımcılara okundu. Yerel sanatçıların katıldığı folklor ve müzik şöleni ile gece son buldu.

3 Eylül gecesi ise "Kıbrıs'ta barış nasıl sağlanır?" konulu bir açık oturum yapıldı. Başta CTP olmak üzere birçok örgüt temsilcisi, barış yerine

bugün gündemde olan anlaşma temesini işlediler. Gazetemiz temsilcisinin konuşmasını ise ayrıca yayımlıyoruz.

Soru-cevap bölümünde birçok sorunun muhatabı olan CTP temsilcisi "Federal çözüm barış'ın ilk harfidir. Çözümünden sonra sınıfsal bazda sosyalizm mücadelesi devam edecektir. Barış'ın b'si olan çözüm amacımıza ulaşmadaki ilk evredir" dedi. CTP temsilcisinin bu açıklamaları CTP'ye yakın örgütler dışındaki örgütlerce (devamı 2. sayfa)

1 Eylül Etkinliklerinde Kararlılık Vardı

inandırıcı bulunmadı. Bir dizi noktada birçok ayrılığı içinde barındıran örgütlerin (20 örgüt) barış, demokrasi, egemenlik konularında işbirliği yapmaları ve bugünkü statükoyu reddetmeleri çok önemlidir.

3 Eylül gecesi düzenlenen açık oturumda KSG adına şu bildiri okundu:

"BARİŞ SORUNU

Bugün dünyada ve ülkemizde barış sorunu ele alınırken, yığınların barışa olan özlemi algılanmaktadır. Çünkü gerek dünyanın her yerinde, gerekse ülkemizde askeri savaşlar halka çok pahalıya mal olmaktadır. Büyük yıkımlar yaşanmaktadır. Ülkemiz, bu savaş tahribatını acımasız yaşayan ülkelerdendir.

Yığınların barış özlemini burjuva, küçük burjuva siyasetler, askeri savaşların alternatifi olarak savunmaktadır. Denktas, Klerides, Sampson, Clinton da barıştan söz etmektedir. Ama hangi barıştan? Başka ulusları boyunduruk altına alıp sömürme siyasetinin devamını sağlayan bir barıştan söz etmektedirler. Kısacası sömürücü, işgalci, avantaj sağlayan konumlarının devamından yana bir barıştan söz etmektedirler. Bu aldatıcı barış söylemlerine malesef küçük burjuva partileri de sınıfsal karakterleri gereği katılmakta, katkı koymaktadırlar.

Sosyalistler içinse barış sonunu çok daha farklı ele alınmaktadır. Sadece sömürgecilerin askersel çatışmalarına alternatif bir bakıştan öte, herhangi bir burjuva sisteminde sömüren bir avuç yönetici sınıfla, halk yığınları arasında her gün yaşanan sınıf savaşımının da alternatifi barış kavramıdır. Eğer bir ülke fiilen askeri bir savaşta değilse bile, o ülkede milli gelirin yüzde seksenini nüfusun yüzde 20'si alıyorsa, milli gelirin yüzde yirmisini de yüzde sekseni alıyorsa o ülkede barıştan söz edilebilir mi? Eğer bir ülkede örgütlenme özgürlüğü, ifade özgürlüğü yoksa, faali meçhul cinayetler yaşıyorsa, yargısız infazlar oluyorsa o ülkede barıştan söz edilebilir mi? Burjuva hakimiyetindeki tüm ülkelerde şu veya bu oranda halk yığınlarına karşı saldırılar artarak sürmektedir. İşsizlik çığ gibi büyümektedir.

Bu koşullarda bu ülkelerde kalıcı barıştan söz edilebilir mi? Tabii ki hayır. Sosyalistler gerek uluslar arası bir barışın, gerekse ulusal bir barışın temel dayanağının sosyalist bir devrimle olacağını savunur. Dünya barışının sömürge ve yarı sömürge halkların emperyalizmin boyunduruğundan kurtulması ile mümkün olacağı gerçeği hiçbir zaman unutulmamalıdır.

Bugün Balkanlardan Afrika'nın birçok ülkesine, Ortadoğudan İrlanda'ya, Latin Amerika'dan Afganistan'a emperyalist ülkeler çıkarları için halkları birbirlerine boğazlatmaktadır. Sonra da oturup kendi çıkarlarını garantiye alan şartları "barış" diye dünyaya sunmaktadırlar. Oysa işin gerçeği, tarih boyunca emperyalistler kendi paylaşım savaşları için dünyayı kangölüne çevirmişlerdir. Son yüzyıl bunun en canlı örneğidir. Emperyalistlerin, halkları boyunduruk altına alma gayretlerine karşı halkların yürüttüğü savaş ise meşru ve barışa ulaşmak içindir. ABD'nin Viyetnam'a karşı yürüttüğü saldırı ve işgale karşı, Viyetnam Halkı'nın savaşı meşru ve savunulması gereken bir savaştı. Bu nedenle tüm savaşlara karşı olmak yerine haksız emperyalist paylaşım savaşlarına karşı olmak gerekir. Halkların bağımsızlık savaşları ise barış adına sonuna kadar desteklenmelidir. Doğru yaklaşım budur.

Kıbrıs'ta da bir barış arzusu ortaya konurken

sınıfsal özünü yadsımak mümkün değildir. Savaşlardan bıkmış ada halkının yığınsal talebi olan barış arzusunun görmemezlikten gelemeyiz. Fakat bizlerin görevi savaş koşulları yaratan sömür, işgal ve talan zihniyetini, yani kapitalist düzeni halk yığınlarının önünde teşhir etmektir. Emperyalizmin, sözde anavatanların ve Rum-Türk burjuvazisinin geçici çıkar antlaşmaları (federasyon, konfederasyon, üniter devlet v.s.) kısa dönemli nefes alma

olarak halkımıza yansiyabilir. Fakat bunu "Kıbrıs'a barış geliyor" diye lanse etmek en hafifinden burjuvaziye tanımlamak veya ona bilerek hizmet etmektedir. Bu nedenle halk adına politika yaptığını ileri süren siyasi yapılar, barış sorununa burjuvazinin penceresinden bakamazlar. Bakarlarsa burjuvazinin ve emperyalizmin safında yerlerini alırlar.

Bugün emperyalizmin en popüler çözüm şekli olan federasyon, konfederasyon v.s. olduğunu kabul etsek bile, sömür dalaşı sürdükçe yeni savaşlar kapıda olacaktır. Emperyalist üs ve askeri adamızda olacaktır. Anavatanlar adamızda olacaktır. TMT ve EOKA adamızda olacaktır. Rum ve Türk burjuvalarının doymak bilmez iştahı adamızda olacaktır. O zaman hangi barıştan sözedeceğiz. Bu barış mı? Yoksa geçici ve ne zaman bozulacağı belli olmayan bir ateşkes midir?

Kıbrıs'ta bir barıştan söz ederken Rum ve Türk emekçilerin özgür iradeleriyle ülkelerine sahip çıkmaları ve her türlü sömürgeci gücü adadan kovmaları ile mümkündür. Bu noktada Türkiye ve Yunanistan, hatta İngiltere işçi sınıfına büyük görevler düşmektedir.

Sosyalistler Kıbrıs'ta halkın barış özlemlerine kulaklarını tıkayamazlar. Onların bu taleplerine sahip çıkıp, omuz verirler. Fakat burjuva, küçükburjuva barış söylemleriyle de amansız mücadele ederler. Barış sorunu'nun sınıfsal bir perspektifle çözüleceğini ısrarla savunurlar. Bu sınıfsal perspektif, sömürücülerin iktidarına son verme perspektifidir. Barış arzusu taşıyan halk yığınlarının bu temel sorunu çözüldükçe bizler ittifak siyasetinin gerekliliğini ve önemini sürekli vurguluyoruz. Kıbrıs'ta kalıcı barış ada halkının emperyalizmden ve yerli işbirlikçilerden kurtulması ile sağlanacaktır.

Sözün özü, tüm topluma barış değil. Sömürücülere ve kapitalist sisteme savaş, halk yığınlarına barıştır. "

20 Kıbrıslı Türk Örgütün Düzenlediği Barış Etkinliklerine Mesaj

1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla 20 Kıbrıslı Türk Örgüt tarafından düzenlenen Barış şölenini en içten duygularla selamlıyoruz.

Bu tür etkinliklerin önemi, adamızın bölünmüşlüğüne sürdüğü, silahlanmanın tırmandırıldığı ve militarizasyonun geçmişin acı hatıralarını ve yeni savaşlar ile kan dökülmesini tekrar yaşamak istemeyen her iki taraftaki halk için büyük bir endişe ve güvensizlik duygusuna neden olduğu bu dönemde, daha da artmaktadır.

Bizim sşzşnle barış ve kardeşlik içerisinde yaşama arzusunda olduğumuz kadar, sizin de bizimle aynı şekilde yaşama arzusunda olduğunuzdan eminiz. İşte bu nedenle, bugün, kendimiz ve çocuklarımız için barış ve refah istemlerimizi birlikte haykırıyoruz.

Kıbrıslı Rumların Barış arzusunu ifade ederken, 18 Kıbrıslı Rum siyasi, sendikal, kadın ve kültür örgütünün oluşturduğu "Şövenizme Karşı Barış ve Yeniden Birleşme Formu" 23 Eylül'de Lefkoşa'da Krisaliniotissa Parkında kitlesel bir siyasi ve kültürel etkinlik düzenleyecektir. Hepinizin bu etkinliğe katılması bizleri memnun edecektir.

Bu mesaj vasıtasıyla, barış ve ortak vatan için müdahale eden örgütlerinizle işbirliği kurmada ve geliştirmekdeki kararlılığımızı bir kez daha açıklıyoruz.

Etkinliklerinize sonsuz başarılar dilediğiyle.

Şövenizme Karşı Barış ve Yeniden Birleşme Formu
1 Eylül 1998, Lefkoşa

(Sol Birlik, PEO, EDON, EKA, POGO, Ergadiki Demokratia, Milliyetçilik ve Savaş Karşıtı Hareket, Barış Merkezi, Birleşik Demokratlar Kadın Hareketi, Kıbrıslı Yazarlar Sendikası, Yeni Kıbrıs Derneği, Birleşik Demokratlar Gençlik Hareketi, Kıbrıs Barış Konseyi, Kıbrıs Çevre Hareketi, Demokrat Limasollular Direniş Hareketi, Dostluk ve İşbirliği için Türk ve Rum Forumu, İlerici Öğrenci Hareketi)

"Okuyorum, öyleyse varım"
'Varolmak' için okunacak kitaplar
Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in en önemli eserleri
Yaysat'ta

A Y I N İ N C İ L E R İ

KIBRIS'TAN KISA KISA

Tüccarın Sözcüsü Denktaş KDV İadedelerinde Direniyor

İçinde Denktaş'ın dünüründe bulunduğu 5 tüccarın hazineye talep ettiği 262 Milyar "KDV İadesinin" yasal olmadığını vurgulayan Sayıştay ve Başsavcıya rağmen Denktaş bu paranın 5 tüccara verilmesinde ısrar ediyor. "Bu KDV'leri tüccar ödedi. Geri verilmelidir." diyerek kimin "avukatı" olduğunu bir defa daha ortaya koyuyor.

Sayın Denktaş bu "avukatlığını" yaparken "özürü kabahatından büyük" açıklamalar yapıyor. Bu olayı Kıbrıs Liralarının gaspına benzeterek "zamanında Kıbrıs Lirası da gaspedilmişti" diyor.

Denktaş'ın bu beyanlarını duyan halk acı acı gülüyor. Çünkü halkın tasarrufen olan Kıbrıs Lirasını gaspeden yönetimin başı Sayın Denktaş'tı. Bu ülkede Denktaş'tan habersiz bu karpuzu yiyecek bir babayiğitin olmadığı herkesce malumdur. Olayın ikinci perdesi ise gaspedilen paraların nereye gittiğidir? Bu paralar bugün Denktaş'ın "avukatlığını" yaptığı bir avuç tüccara gitmemişmiydi. Olayın üçüncü perdesi ise Denktaş'ın "KDV İadesi" meselesi ile Kıbrıs Liraları gaspının aynı kefeyle koymasındır.

Sonuç olarak Denktaş'ın "beslemesi" olan UBP ile

Hukuğu Yaratanlar, Çiğnemek İçin Yarattılar

Adli yılın açılış günü açılışa ülkenin tüm yetkili ve etkili kurumlarının sorumluları katıldı. Yargının sorunlarıyla ilgili yoğun bir gündem konuşuldu. Başsavcı Akın Sait yönetenlere yoğun eleştirilerde bulundu. Sait, yönetenlerin Hukuk Dairesi'nin verdiği görüşlere karşı koyulmasının ve yasal olmayan keyfi, kişiye göre uygulama yapılmasının yarattığı sorunlar olduğunu vurguladı.

Yüksek Mahkeme Başkanı Salih Dayıoğlu da konuşmasında birçok kişiye gelişigüzel tabanca tasarruf ruhsatı verilmesini eleştirdi. Daha sonra söz alan Rauf Denktaş ise basın ve söz hürriyetine değindi. Bu "hürriyetlere" sığınarak devlete, Anavatan-Yavruvatan ilişkilerine saldırı yapanlar olduğunu söyleyerek tedbir alınmasını istedi.

Yaratılan hukuki mevzuatı takip edenlerin bile yönetenlerden şikayetçi olduğu bu ülkede Denktaş'ın birilerini hedef göstermesi ne kadar inandırıcı olabilir? "KDV iadeleri" tartımında Denktaş'ın tavrı ortada.

İZMİR'DE EGE VE BALKANLAR'DA BARIŞ PANELİ DÜZENLENDİ

İzmir Evrensel Kültür Merkezi'nin 5 Eylül'de İzmir'de düzenlediği "BARIŞ" paneline katılan KSG temsilcisi, Ege ve balkanlarda barışın Kıbrısta barış ile birlikte düşünülmesi gerektiğini vurguladı ve Kıbrıs sorunu konusunda KSG'nin görüşlerini anlattı.

Temsilci, Kıbrıs'ta barışın ABD, AB ve BM inisiyatifiyle oluşturulacak "federasyon" vb gibi yollarla sağlanamayacağını, burjuvaların çağımızda ulusal sorunları çözmede ne kadar yeteneksiz ve çaresiz olduklarını; bunu Kıbrıs tarihinin yeterince kanıtladığını anlattı.

KSG temsilcisi Kıbrıs sorununu çözmek ve adaya barış getirmek isteyenlerin burjuvazi ile olan sorunlarını da çözmek ve bu sınıfı tarihin çöplüğüne göndermek zorunda olduğuna değinerek Kıbrıs'ta tek çözümün Anti-empyralist bir ülke yaratmaktan geçtiğini, bu uğurda adadaki tüm anti-empyralistlerin, ayrıca Türkiye, Yunanistan ve İngiltere İşçi ve emekçilerinin Anti-empyralist Birleşik Cephe'nin oluşturulması için tüm güçleriyle uğraşmalarının tek yol olduğunu anlattı.

Not: Temsilcimizin konuşmasının tam metni için KSG sayı 11, 12, 13, 14. sayılarına veya Kıvılcım Yayınları, 1 No'lu Eğitim Yayınına bakabilirsiniz

- * Adli yılın açılışında konuşan Baba Denktaş "Basın özgürlüğünün yasal hudutları var" diyerek şerefi ve haysiyetiyle oynanamıyacağını vurguladı. Peki Sayın Denktaş, sizin sayenizde bu halkın şerefi, haysiyetiyle yıllardır her gün oynanıyor. Buna ne dersiniz?
- * Basında Ecevit'e seslenen 3 Rakı üreticisi şirket "Mutlu Barış Harekatından sonra kurulan KKTC.....diyerek şunları söylüyorlar. "Ürettiğimiz rakıyı TC'ye ibraç edemiyoruz. İşletmelerimiz iflas ediyor" diyorlar. Feveran eden içki tüccarlarına bizim de bir çift sözümüz var. Bu yaşananlar "Mutlu Barış Harekatı'nın ve KKTC'nin sonucudur. Şimdi ürettiğiniz rakıları kadehe döküp "şerefe" diyerek için. Kafayı bulunca hep bir ağızdan "Şükran" şarkıları söyleyin.
- * Tarım ve Orman bakanı Kenan Akın Geçitkale'de yapılan bir toplantıda "Üst düzey bir bürokrat, Kıbrıs İşlerinden Sorumlu Devlet Bakanı Şükrü Gürel'e çiftimizi kötiledi" dedi. Kenan Akın bu iddasını ortaya atarken acaba hangi muhbiri kastedmiştir? TC'nin herşeyiyle burda olduğu bir ülkede "muhbiri" aramak Kenan Bey'e yakışır mı?

Okullar Açıldı, Soygun Başladı

Okulların açılması ile birlikte velileri kabus bastı. Okul harcamalarının bir soyguna dönüştüğü ülkemizde veliler dert küpü. Okullara yapılan kayıtlarda velilerden bağış adı altında alınan paralar, "okul kıyafeti vereceğim" diyerek velilerden istenen paralar, pahalı ders kitapları ve okulun daha ilk günlerinden öğrencilere dayatılan özel ders silahı, eğitim sisteminin kokuşmuş yüzünü sergiliyor.

Tüm bu gayri yasal ve gayri ahlaki tavırlar sürerken sözde velilerin örgütlü kuruluşları olan Okul-Aile Birlikleri us çıkarmıyor. Hatta bazı yerlerde bu soyguna çanak tutuyorlar. Eğitime taraf olan öğretmen sendikaları ise soygunu protesto etmekten öteye gidemiyor. Peki bu olayın baş sorumlusu devlet ne yapıyor?

Bol nutuk atarak "Atatürkçü, çağdaş nesiller yetiştirmekle" övünüyor.

Eğitimi soyguna çeviren devletin rolü belli, amacı belli.

Devlet "bilgi artık satılacak" diyor. Bu da yetmiyor. "Benim belirlediğim şoven, edilgen, bilgiler satılacak" diyor.

Tüm bu gelişmeler yaşanırken "bizler" "gençliğimize neler oluyor?" diye ağlaşıyoruz. Tam da egemenlerin arzuladığı gibi oluyor.

İşin en kötüsü "ne yapalım sistem böyle, biz birşey yapamayız, uymak zorundayız" diyerek, rezil sistemi kendine kalkan yapıp özel dersi körükleyen öğretmenlerin tavrıdır. Artık bu halk bu grup öğretmenin, öğretmen niteliğini kaybettiğini ve soyguncu sıfatını aldığını söylüyor. Pislige pislük katan bu "öğretmen" grubuna karşı sendikalar daha katı tavır almak zorundadır. Okulun ilk günü heyecanlı okula giden çocuklar öğretmenin gözünde sevecenlik ararken özel ders silahını suratlarına dayanmış görmemelidirler. Ne yazık ki az bir grup olan bu soyguncu takım varlığını artırarak sürdürüyor. Veliler de seyredip, ağlaşıyor.

YÖK Talimatıyla "Anavatan Edebiyatı"

Türkiye Devleti'nin ideolojik aygıtlarından biri olan yüksek öğretim kurumlarını yönlendiren YÖK (Yüksek Öğretim Kurulu) Kuzey Kıbrıs'taki yüksek öğretim kurumlarına da el attı. Anavatancı, entegrasyoncu, şoven siyasetlerin planlanıp yürürlüğe konması için YÖK Başkanı Kemal Gürüz, DAÜ Rektörü Özyay Oral'a "gizli" talimatıyla genelgeler gönderdi.

TÖK'ün gönderdiği I. Genelge aynen şöyledir:

"Sayın Prof. Dr.

Özyay ORAL

Doğu Akdeniz Üniversitesi Rektörü

Kıbrıs konusunda meydana gelen son gelişmeler çerçevesinde:

Kıbrıs Rum Yönetimi ve Yunanistan tarafından, KKTC ve Türkiye aleyhinde yürütülen menfi propagandayı etkisiz hale getirmek, KKTC içinde birlik ve beraberliği pekiştirmek ve Türkiye'ye olan bağlılığı

artırmak için Yunanistan ve Güney Kıbrıs Rum Yönetimi'ne karşı

yürütülmesi amacıyla ilgili yazımız ile belirtilen

faaliyetlerin öncelikle ve ağırlıklı olarak rica edilmesi uygun görülmektedir.

Bilgilerinizi ve yapılacak faaliyetlerin sonuçlarının bildirilmesi hususunu önemle rica ederim"

YÖK BAŞKANI Kemal GÜRÜZ

MGK'nın üniversite gençliği üzerindeki baskı ve terör aracı YÖK, ülkemizdeki yüksek öğretime bu denli müdahale ediyorsa ülkenin hali ortada. Bu müdahaleden çıkan diğer bir önemli sonuç da, üniversite rektörlerinin TC MGK'sı ile ilişkilerinin boyutudur. Tüm bunlar yaşanırken bizde "seçim" yapacak mışız?

EŞİTLİK Mİ ? EŞİTSİZLİK Mİ?

Kanun önünde hepimiz eşitiz gardaş! Hem Ülkemizin içinde, hem de Dünya'da, çünkü hem Ülkemizde hem de Dünya'da kapitalizm hakim ve kapitalistler herkesin eşitliğini ilan etmişler. Hem eşitiz hem de hepimizin oy hakkı var. Hepimizin oy hakkı var. Çünkü hepimiz eşitiz.

Birleşmiş Milletler'in yıllık olarak yayınladığı İnsanlığın Gelişme Raporu'nun bu yılki nüshası yayınlandı. Bu rapordan birkaç bilgi sunalım siz eşit kardeşlerimize:

Önce Dünya'nın eşitliği üzerine:

* Dünya'nın %20'si, Dünya'nın ürettiğinin %86'sını tüketiyor.

* Dünya'nın en zengin 225 kişinin toplam zenginliği 1 trilyon dolar. Bu miktar Dünya'nın en fakir %47'sinin, 2.5 milyar kişinin bir yıllık gelirine eşit.

* Dünya'nın en zengin üç kişinin (Bill Gates, Walton Ailesi, Warren Buffett) zenginliği Dünya'nın en fakir 48 ülkesinin yıllık gelirine eşit.

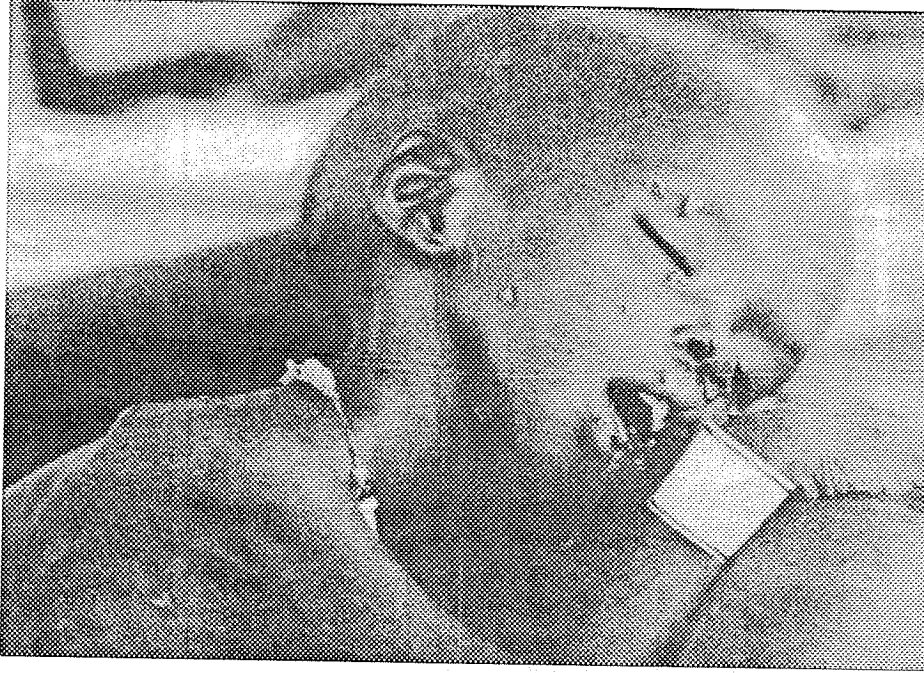
* Dünya'da yoksulluktan can çıkmakta olan, açlıktan, hastalıktan ölmekte olan ve okuma yazma dahi bilmeyen milyarlarca kişinin temel ihtiyaçlarını karşılamak için gerekli miktar 40 milyar dolar. Yani en zengin 225 kişinin zenginliğinin %4'ü bu sorunu çözmeye yeterde artar bile.

Sadece Dünya çapında değil. Aynı eşitsizlik Dünya'nın en zengin ülkelerin içinde de mevcut. Aynı Rapordan biraz bilgi:

* Zengin ülkelerde hükümetler artık çok uzun yaşıyoruz, o halde devlet emeklilik maaşına son vermeliyiz derken, bu ülkelerdeki 200 milyon kişi 60 yaşına varmadan ölecek, 100 milyon kişi evsiz, 37 milyon kişi işsiz.

İngiltere'de ise işler en kötüler arasında:

* Toplam 17 "Gelişmiş" ülkeler arasında sadece ABD ve İrlanda'da zengin yoksul farklılığı İngiltere'dekinden daha kötü. 1995'de İngiltere nüfusunun %15'i yoksulluk şartlarında yaşıyordu. Nüfusun %9'u 60 yaşına varmadan ölecek. En son verilere görede, 1979-95 yılları arasında İngilterenin en zengin %10'unun geliri %70 artmış. En yoksul %10'unun geliri %8 azalmış.

İşte tüm Dünya'nın canını çıkaran ABD ve İngiltere'nin içinde de durumlar kısaca böyle.

Yani televizyonlarınızda açlıktan ölmekte olan çocuklar ve insanlar gördüğünüzde, yani televizyonlarınızda savaşlarda öldürülen, canice katledilen çocuklar ve insanlar gördüğünüzde bunların sorumlularının kimler olduğu sizlerin bilgisi dahilindedir. İsti bu zenginlerdir tüm bunların sorumluları. Bu bencil, gaddar barbar kişilerdir tüm bunların sorumluları. Topraklara, fabrikalara, paralara ve herçeşitli mallara el koymak için, " bunlar benim " diyebilmek için her haltı yemeye hazır bencil kişiler.

İşte bunlardır eşitlikten dem vuranlar. Lafta eşitlik, gerçekte ise aşırı bir eşitsizlik. İnsanlığı mahva, yıkıma, barbarlığa götürmekte olan bir eşitsizliğin yaratıcıları ve koruyucuları.

İşte bunlardır insan haklarını savunduğunu iddia edenler. Demokrasiyi savunduğunu iddia edenler. Seçim var o halde demokrasi ve eşitlik var diyenler.

İşte bizim ülkelerimizi, bizim yoksul ülkelerimizi yönetenler böylesi kişilerin kurdukları Dünya düzeninde yer

almak isteyen kişilerdir. Böylesi bir Dünya'nın bir parçası olmak isteyenlerdir. Bu Dünya'nın varlığını sürdirmesinin tek yolu tüm yoksul ülkelerin ve kendi ülkelerinde dahil olmak üzere Dünya'nın tüm yoksulların yoksulluğunun devam etmesinden geçer. İşte bizi yönetenler kendilerine verilen 50 beş milyon dolar için ülkelerimizi ve insanlarımızı, milletlerimizi satmaya hazır kişilerdir.

Yok biz öylesi kişiler değiliz diyorlarsa çıksınlar ortaya ve ilan etsinler: Böylesi bir Dünya düzeni eşitsizdir. İnsanlığın aklına fikrine uygun değildir. İnsanların yaşamına uygun değildir. Bu Dünya düzeni yıkılmalı, yeni bir Dünya düzeni kurulmalıdır. Buyursunlar efendim. Desinler demeleri gerekeni. Milyarlarca insan açlık ve savaşlar nedeniyle ölümlerle cebelleşirken ağız dahi açmayan insanların insanlığından, Türklüğünden şüphe etmekten doğal ne vardır? Bir Türk bir Dünya'ya bedelse milyonlarca Türk böylesi bir rezilliğe nasıl seyirci kalabilir. Bize yakışan bu rezilliğe son vermek için ne gerekiyorsa

onu yapmaktır. Bu Dünya düzeninin yaratıcısı barbarlarla işbirliği yapıp, onlardan biri haline gelip bizim bu insanlığın yüz karası durumuna son vermemize karşı çıkanların Türklüğü bizim Türklük anlayışımızla uyumsuz. Türküm Doğruyum. Doğru olmayan Türk değildir. Bazıları ise Müslümanlar ve zenginler. Yoksullara zekat verecekler. Bak hele: Nerden buldun sen o zenginliği? Sen niye zenginsin? Allah gökten zembilleme indirdi bu zenginliği sana? Yok. Bu Dünya düzeni böylede onun için zenginsin. Zengin olmak için her halde yersin. Ondan sonra, senin yüzünden, senin bu Dünya düzeninin yüzünden yoksul kalana zekat vereceksin öylemi? Nekadarda iyi kalplisin? Nekadarda doğrusun? Senin faziletin sana kalsın. Senin refah düzenin sana kalsın.

Dünya'nın bu rezil durumuna ancak ve ancak işçiler son verebilir. İşçiler iktidara gelmelidirler. Kapitalizme son vermelidirler. Heryerde. Dünyanın dört bucağında işçiler iktidara. Bu rezilliğe son vermenin başka bir yolu yok.

Başyazı

(1. sayfadaki devam)

olarak doğru olan bu önerme, ne yazık ki, günümüzde halen burjuva parlamentarizminin somut bir olgu olarak varlığını sürdürmesi nedeniyle pratik geçerlilik bulamamaktadır. Burjuva demokrasinin ve parlamentarizminin yürürlükte olduğu ülkelerde, işçi-emekçi kitleleri, düzenden memnun olmamalarına rağmen, gerekli ve yeterli sınıf bilincinden yoksun olmaları ve güçlü ve örgütlü sınıf partilerine sahip olmamaları nedeniyle seçimlerde seçime katılmakta ve burjuva partilerine oy vermektedirler.

Seçim dönemleri, halkın, işçi-emekçi sınıfların siyasi duyarlılığının yüksek olduğu dönemlerdir. Bu bakımdan, sosyalistlerin, devrimcilerin, ne kadar güçsüz de olsa, işçi sınıfının siyasi örgütlerinin, partilerinin işçi ve emekçi kitlelere doğrudan ve kolayca ulaşabildikleri ortamın oluşması nedeniyle seçim dönemleri önemlidir. Halk sınıflarına kapitalist sömürü düzeninin çürümüşlüğü ve alternatif olarak devrim ve sosyalizmin gerekliliğini anlatmak ve kavratmak bu dönemlerde daha kolaydır. Dolayısıyla sosyalistler ve işçi sınıfı partileri gerek seçim dönemlerini, gerekse parlamento kapitalist düzenin yıkılması ve sosyalizmin kurulması mücadelesinde bir propaganda platformu olarak kullanmak zorundadırlar.

Ülkemiz Kuzey Kıbrıs'ta ise durum nedir?

1. K. Kıbrıs şu anda, T.C.'nin bir sömürgesidir ve doğrudan T.C. egemenlerinin Ada'daki temsilcileri olan elçilik+kolordu komutanı tarafından yönetilmektedir.

2. Ülkenin demografik yapısı bozulmuştur. T.C.'nin sömürgeci politikalarını gerçekleştirmek için Ada'ya binlerce T.C. uyruklu nüfus aktarılmıştır. Bunun yanında da binlerce Kıbrıslı Türk Ada'dan göç ettirilmiştir. Bu nüfusun büyük çoğunluğu T.C. politikalarına destek vermektedirler ve ister gönüllü olsun ister zorla, elçilik+kolordu komutanının emirleri doğrultusunda hareket etmektedirler.

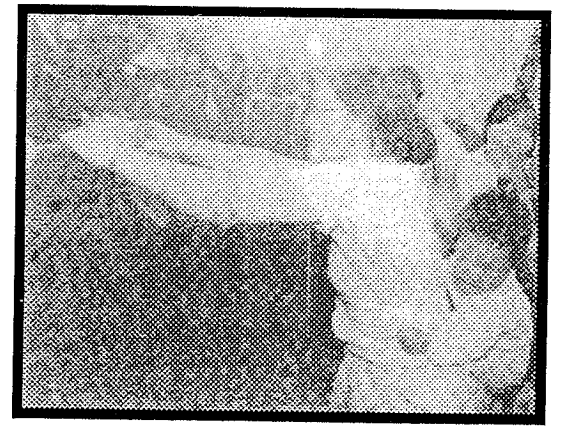
Kıbrıslı Türk halkının iradesinin elinden alındığı ve geçersizleştirildiği, gerçek iktidarın da sömürgeci gücün elinde olduğu bir ülkede seçimler, parlamento, hükümet, cumhurbaşkanı v.s. ne ifade eder? Bugüne dek hangi sömürge ülkede

"demokratik" seçimin yapıldığı görülmüştür? Tüm bu kurumlar sömürge rejiminin vitrini ve boyalı bir makyajı olmaktan ileri gidemez. Etrafta dolanıp sahte vaatlerle oy dilenciliği yapan partiler de sömürge rejiminin piyonlarından başka bir şey değildir. Sömürge rejimi bu partilerin sınırlarını çizmiş ve rollerini de biçmiştir. UBP ve DP'ye (artı diğer ufak tefek çıkar partileri) "sağ" rolünü, TKP ve CTP'ye de "sol" rolünü vermiş ve sahneye salmıştır. Sömürge rejiminin sınırlı sahnesi üzerinde partiler, hükümetçilik, parlamentoculuk oynamaktadırlar. Bu ortamda Kıbrıslı Türk devrimcilerinin, yurtseverlerinin, sosyalistlerinin duruşu ne olmalıdır? Burjuva demokrasileri için geçerli olan formül burada da geçerli midir? Yani, sosyalistler, devrimciler, yurtseverler seçim ve parlamento platformunu sömürge rejimini teşhir etmek ve bağımsız, özgür, anti-emperyalist, birleşik Kıbrıs'ın propagandasını yapmak için kullanabilirler mi ve kullanmalıydırlar?

Evet, kullanmalıydırlar ve kullanmak için de zorlamalıydırlar. Açık ki bu ortamda devrimciler, sosyalistler halkın karşısına oy istemek için çıkmayacaklardır. Sömürge rejimini teşhir etmek ve yıkılması gerektiğini halka anlatmak için çıkacaklardır. Hatta bu ortamda sandığa gitmeme ve/veya boş ve geçersiz oy atma çağrısında da bulunmalıydırlar. Sömürgecilerin ayakta tutmaya çalıştığı vitrini kırıp parçalayacak ve gerçek çirkin yüzlerini teşhir edecek bir strateji çizmelidirler. Bunun için de tüm yurtseverlerin, devrimcilerin, sosyalistlerin bu konuda çalışma yapmak ve güçlerini birleştirmek için bir araya gelmeleri şarttır. Halkın karşısına güçlü bir kadro ve güçlü ve kararlı bir devrimci politika ve strateji ile çıkılmazsa seçim platformu halkın çıkarları doğrultusunda kullanılamaz, tam tersine kurtuluş mücadelesine büyük zarar verir. Dolayısıyla, böyle bir güç birliği oluşturulamazsa seçime katılmanın hiçbir yararı yoktur.

Bu seçim dönemi, tüm devrimcilerin, yurtseverlerin, sosyalistlerin bir eylem birliği çerçevesi içerisinde gerek kendi aralarında, gerekse kitlelerle birleşme fırsatını yaratabilir, anti-emperyalist cephenin temelleri atılabilir. Bu fırsat değerlendirilmelidir.

GÜNEY KORE'DE GREVÇİ İŞÇİLERE POLİS SALDIRISI

Asya krizinin G. Kore'yi etki altına almasından sonra zarar görmemek için 400 işçisini işten atan ve maaşlarda %5 kesinti yapan ve daha sonra da 1700 işçiyi daha işten atacağını açıklayan Mando Makine Şirketi'nde çalışan 4500 işçi, 18 Ağustos tarihinden bu yana, ailelerinin desteğiyle birlikte, grev eylemlerini sürdürmekteydiler. General Motors, Ford ve G. Kore otomotiv tekellerine yedek parça imal eden şirket, grev nedeniyle 72 milyon dolar zarara girince, Çalışma Bakanlığı grevlerin hükümetle dış yatırımcılar arasındaki güven ilişkisini zedelediği gerekçesiyle, hükümet kararıyla, polis güçlerini grevcilerin üzerine sürdürttü. 15 bine yakın polis tarafından panzerler, helikopterler ve gaz bombaları eşliğinde, Mando şirketinin Asan ve Munmak kentlerindeki fabrikalarına yapılan saldırılar büyük bir işçi direnişi ile karşılandı. Üç saat süren çatışmalardan sonra fabrikaya giren polis 1600 civarında işçiyi gözaltına aldı. Kore İşçi Sendikaları Konfederasyonu (KCTU) saldırıya protesto etti ve hükümet karşıtı bir kampanya başlatacağını duyurdu.

TÜRK METAL SENDİKASI İŞÇİLERİ AYAKTA

Türk Metal Sendikası ile işveren örgütü MESS arasında bir süreden beridir sürdürülen toplu sözleşme pazarlığı Eylül ayı içerisinde sonuçlandı. İşçilere ilk 6 ay için %43, diğer dilimler için de enflasyon oranında zam yapılması karara bağlandı. Ancak %90 zam bekleyen işçiler, %43'lük artışa büyük tepki gösterdiler ve sendika yönetimine karşı ayaklandılar. Türk Metal Sendikası başkanı Mustafa

Özbek'in kendilerini sattığını öne süren Bursa OYAK-Renault ve TOFAŞ otomobil fabrikalarında çalışan binlerce işçi toplu sözleşmeyi protesto etmek için işbaşı yapmadı. İlerleyen saatlerde işçi eylemleri diğer fabrikalara da sıçradı.

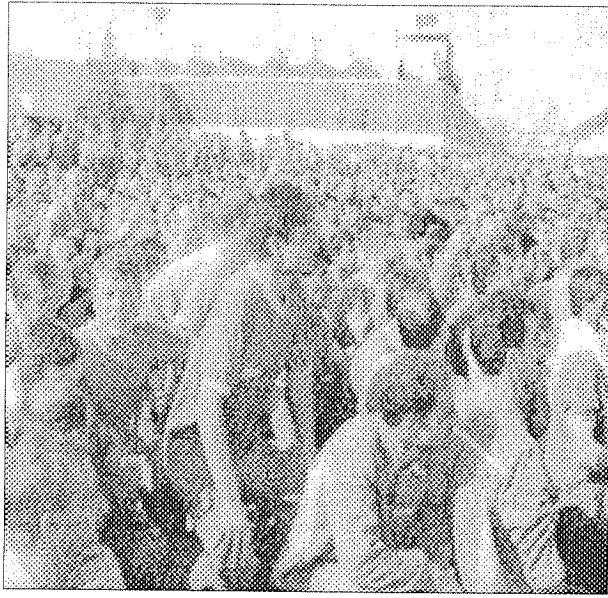
Fabrikanın bahçesinde toplanan 3500 OYAK işçisi "sendika dışarı", "sendikadan istifa", "satılmış Özbek istifa" sloganları atarak sendika yönetiminin kendilerini sattığını

vurguladılar.

OYAK işçilerinden sonra 4000 TOFAŞ işçisi de işbiraktı. İşçiler Bursa-Yalova yoluna çıkarak yolu trafiğe kapattılar. Daha sonra OYAK'a doğru yürüyüşe geçen işçilerin önünü güvenlik güçleri kesti. Buna rağmen guruplara ayrılan işçiler, değişik yollardan OYAK'a ulaştılar. Bu eylemler nedeniyle OYAK ve TOFAŞ yönetimleri iki günlük tatil ilân ettiler.

Yine Bursa'da Bosch fabrikasında çalışan 700 işçi toplu sözleşmeyi protesto için topluca sendika şubesine gittiler. Muhafız bulamayan işçiler Mustafa Özbek ve sendika yönetimi aleyhine sloganlar atarak dağıldılar. İstanbul'da da toplu sözleşmeyi protesto için, Ford-Otosan fabrikasında bir kısım işçi iş bırakma eylemi yaptı. Yüzlerce işçi topluca sendikadan istifa etmeye başladı.

Patronların adamı, tipik bir sarı sendikacı olan Türk Metal Sendikası başkanı Mustafa Özbek Kıbrıs'ta da iyi tanınıyor. Faşist güçlerle ve Kuzey Kıbrıs'taki sömürge rejimi ile olan sıkı ilişkileri ve işbirliği çok iyi biliniyor. İşçilerden topladığı paralarla Türkiye'de hanlar, hamamlar yaptıran Özbek, Kıbrıs'ta Girne'de de lüks bir oteli satın almış, tesise kendi ismini vermiştir. Kendisi ve yandaşları lüks ve sefahat içerisinde yaşamlarını sürdürmektedirler. Türk Metal Sendikası üyesi işçiler sendikalarından istifa edeceklerine, Mustafa Özbek gibi satılmış sendikacıları sendikadan temizleyip sendikalarına sahip çıkmalıdır.

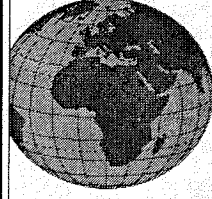
Kolombiya'da İşçi-Köylü Gösterileri

Kolombiya ordusunun ve kontra çetelerinin baskıları sonucunda köylerini terk edip, Barrancabermeja kentinde çok kötü şartlarda yaşamaya mecbur edilen 10 bini aşkın köylü, göç ettirme politikasını protesto etmek için büyük bir gösteri düzenledi.

Bir petrol kenti olan Barrancabermeja'da, petropl işçileri de greve inerek köylülere destek verdiler. Eylül ayı başında yapılan gösterilere kitle örgütleri ve kent halkı da katıldı. Kolombiyanın en güçlü işçi sendikası olan Petrol İşçileri Sendikası (USO) köylülerin eylemine 24 saatlik grev ilân ederek katıldı.

Gösterileri bastırmak için başkent Bogota'dan Barrancabermeja kentine gönderilen zırhlı araçlar eşliğindeki bir askeri birlik ise, yolda Simon Bolívar Gerilla Koordinasyonu'na bağlı Ulusal Kurtuluş Ordusu (ELN) gerillalarının düzenlediği baskın sonucunda dağıldı.

Son on yılda, Kolombiya'da devletin baskıları ve köylülerden göç ettirme politikası sonucunda 1.5 milyon insan evlerini terk edip, kentlerde ilkel şartlarda hayatlarını sürdürmek zorunda bırakılmışlardır. Ülkede, devlet güçlerinin ve kontraların sürdürdüğü katliamlarda da 30 bine yakın insan yaşamını yitirdi.

KISA - KISA

İNGİLTERE'DE KIBRIS'TAKİ SAVAŞ İHTİMALİNE KARŞI İMZA KAMPANYASI

Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek - Londra Bürosu Kıbrıs'taki savaş tehlikesine karşı bir imza kampanyası başlattı. İngilizce olan imza kampanyalarından biri Amerikan, İngiliz, Avrupa(Almanya-Fransa), Rusya, Türkiye, Yunanistan hükümetlerine ve Klerides ve Denktas'a hitap ediyor. Onları Kıbrıs'ta savaş çıkarma hazırlığından vaz geçmeye çağırıyor. Bu güçlerin içinde yer aldığı Kıbrıs'ta çıkacak bir savaşın insanlık suçu işlemek anlamına geldiği konusunda hepsi de uyarılıyor. İmza kampanyasının diğeri tüm barış sever örgütlere hitap ediyor. Kampanyada, Kıbrıs'ta savaş çıkmasını önleyebilecek tek gerçek gücün tüm bu örgütler olduğu belirtiliyor, ve onların savaş ihtimaline karşı iş başı yapmaları talep ediliyor.

İNGİLTER'DE GERİCİ İLTİCA YASALARINA KARŞI KAMPANYA

Aşağıda bu kampanyanın bir parçası olarak çıkartılmış olan EMEK gazetesinin İngiltere ekinde yayınlanan Day-Mer başkanı Mustafa Kandemir'in yazısını yayınıyoruz. Ayrıca Day-Mer bu kanuna karşı İngiltere çapında bir imza kampanyasında başlattı.

18/9/1998 tarihinde ise pek çok mülteci ve İngiliz örgütü Hackney'deki Halk Evi'nde bir araya gelip bu kanuna ve Anti-terörizm kanuna karşı bir kampanya başlattı.

İNGİLTERE VE İRLANDA'DA ANTI-TERÖRİZM KANUNLARI

Daha önceki sayımızda değindiğimiz Gerçek IRA'nın bombalama olayının hemen sonrasında İngiltere ve İrlanda'da parlemontalar tatilden geri çağırılıp iki gün içinde yeni bir anti-terörist yasa geçirttiler. (Kişiler hakkında devletin topladığı bilgileri kişilerin denetleyebilmesi için gerekli "Enfermasyon özgürlüğü" yasası ise seneler geçmesine rağmen dahala çıkacak. O da çıkarsa!)

Bu anti-terörist yasa kadar anti-demokratik bir yasa, ülkenin tüm hukuk kurallarını ayaklar altına alan bir yasa zor bulunur. Bir polis şefi ben bu kişinin terörist eylemler yaptığı veya planladığı hakkında bilgi sahibiyim dedimi yetti. Bilgiyi nereden aldın sorusunun cevabı hazır. Casuslarımdan. Kim bu casuslar? Bu konuda bilgi veremem, gizlidir.

Bizim Avrupalılarımız gözleri yaşarmıştır eminiz.

Bu ne demokrasi, bu ne insan haklarına saygınlık. Avrupa'ya üye olalım da hep birlikte anti-terörist yasadan faydalanalım??

İRAN VE AFGANİSTAN SAVAŞ EŞİĞİNDE

Müslüman kardeşler karşılıklı cephele çekilmiş birbirlerine meydan okuyorlar.

Daha öncede pek çok müslüman ülke yanlarına gayri müslümleri de alarak birbirine girmiş, müslüman gardaşlarını katletmişti. Ama bu seferki bir başka olacak.

İran İslamik temelde yönetiliyor. Afganistan da. Her ikisi de Kuran'ın kurallarına uygun yönetiliyor. Şeriat'a göre yönetiliyor. Yani Kuran'ın talepleri bunların yoksul müslüman insanların kanlarını akıtmalarını gerektiriyor.

Biz demiyoruz. Bu ülkeleri yönetenler diyorlar.

İster müslüman ister hristiyan. Tüm savaş kıskırtıcıları ve savaş çıkartıcılarının, tüm insanlık düşmanlarının, tüm katillerin canı cehenneme.

LONDRA MEKTUBU KSG-LONDRA

SEÇİMLER ÜZERİNE

Bazı arkadaşlar, bilhassa da Troçkist arkadaşlar seçimler konusunda tipik Troçkist saçmalıklarla piyasaya çıkıyorlar. Hem çok solcu, hem de çok sağcı.

Seçimleri boykot çağırısı yapıyorlar. Nedenleri zayıflıkları değil. Nedenleri çok haklı nedenler: seçimler sonrası seçilen belediye başkanları, belediye azaları, hükümet ve parlamento tam bir palavradan ibaret. yönetim hakları tamamıyla lafta kalan siyasi yapılanmalar ortaya çıkartan bir seçim söz konusudur.

Bu neden çok doğru bir tespiti yapıyor. Hem Özgür'den, hem de Talat'tan, onların hükümet tecrübelerinden, yani hükümet edememe tecrübelerinden bu tespitin doğruluğu sonucunu rahatlıkla çıkarabiliriz. Detaylı siyasi bir analize bile gerek yoktur.

Gel gelelim, bu doğru tespit kendi başına seçimleri boykot taktiğine yol açamaz. Tabii ki kişinin siyaseti seçimler üzerinden her sorunu halledilebilmek demokratik saçmalığından, yani sağcılıktan muzdarip değilse. Gel gelelim kişinin siyaseti böylesi sağcılıktan muzdaripse vede kişi veya örgütü zayıf bir güç ise, işte o zaman ne olursa olsun seçimleri boykot siyasetinin bir anlamı olur. Yani bu arkadaşların solcu görünen boykot siyasetleri için aslında sağcılıklarının ve zayıflıklarının ürünüdür. Bu tespitimizin pratik ispatını da yine bu arkadaşlar bize sunmaktadırlar. Seçimleri boykot siyasetini öneren bu arkadaşlar bir belde belediye seçimlerinde YKP'yi CTP'yi desteklemeye ikna etmeye, onları boykot taktiğinden vaz geçirmeye çalışmışlardır. Bunda başarılı olamadıklarında da altın alta CTP için oy toplamışlardır. Ne oldu sizin boykot taktiğine? Boykot taktiğine yol açan o çok değerli ve doğru tespitiniz? Herşey çöplüğe gitti. Seçimleri boykot etme nedeninizde ve bu arada siyasette prensipli olma siyasetide.

Kuzey Kıbrıs'taki seçimler tam bir palavradır. Az biraz siyaset bilipde bunu bilmeyen kişiye yoktur. Siyaseti parlementer demokrasi ve sivil toplumculuk olan Talat bile bunu gayet iyi bilir. Siyaseti nedeniyle bilmezden gelir.

Gel gelelim Kuzey Kıbrıs'ta siyaset yapmanın imkanları da oldukça kısıtlıdır. Bu kısıtlılık şartlarında seçimler siyaset yapmak için oldukça geniş ve yaygın imkanlar sağlarlar. Bu imkanları yukarıdaki doğru tespiti kitlelere götürmek için kullanmamak hiçte akıllı bir siyaseti değildir. Yukarıdaki doğru tespiti kitlelere hangi araçlarla taşıyacaksınız? Seçimler bu araçlardan birisi olamaz mı? Bizce olabilir. Eğer burjuvazi bizim seçimleri kendi siyasetimizin propagandasını yapmak için kullanmamıza izin vermez ise, tabii ki o zaman işler değişir. Ama, bugüne kadar seçimleri Kıbrıs gerçeğini Kıbrıs halkına ulaştırmak için kullanılan bir siyasi hareket var mıydı? Yoktu.

Biz seçimleri boykot taraftarı değiliz. Şu anda seçimlere gücümüz yetmediği için katılamıyoruz. Yani kitlelere ulaşmak için bu aracı kullanamıyoruz. İlk fırsatta, gücümüzün bunu mümkün kıldığı ilk fırsatta seçimlere katılacak ve seçimleri siyasetimizi kitlelere taşımak için bir araç olarak kullanacağız. Bu aracı bizim elimizden almak bizim görevimiz değildir. Mevcut burjuva güçlerin derdidir o.

Şu veya bu ittifaklar üzerinden ve seçimler aracılığıyla anti-emperyalist cephe siyasetimizi kitlelere daha iyi ulaştırma imkanını araştıracağız. Bu imkanı bulduğumuzda bu imkanı kullanacağız.

CTP ve diğer partilerin seçim politikası farklıdır. Onlar Kuzey Kıbrıs'taki parlemontoyu, kendi kendini ciddiye almayan bu parlemontoyu ciddiye alıyor ve Kıbrıs halkına da ciddiye aldırarak istiyorlar. Bu parlemontoda çoğunluk sağlayarak veya burjuva partilerle koalisyonlar kurarak kendisini kimsenin ciddiye almadığı bir hükümet olmayı ciddiye alıyorlar ve Kıbrıs Halkını da ciddiye aldırarak istiyorlar. Onlar düzeni reforme etmeyi siyaset biliyorlar, bunun aracı olarak da seçimleri görüyorlar.

Bu onların siyasetidir. Bizlerin, imkanımız olsa seçimlere de katılarak teşhir etmemiz gereken siyasetleri.

Biz düzeni reforme etmek istemiyoruz. Olmayacak duaya amin demiyoruz. Biz işçileri ve halkımızı devrimcileştirmek istiyoruz.

Seçimlerin, seçimlere katılan mevcut partiler ve onların mevcut siyasetleri çerçevesinde tam bir palavra olduğunu her fırsatta teşhir edelim. Bu görevi yerine getirmek için çeşitli sol kesimler arası bir ittifak mümkün olursa böylesi bir ittifaktan ve bu ittifak üzerinden seçimlere katılmaktan geri durmayalım.

Her türlü imkan ve araçları kullanarak kitlelere ulaşalım. Siyasetimizi onlara ulaştıralım.

Talabani Uyardı: Kuzey Irak "İkinci Bir Kıbrıs" Olabilir!

11 Eylül 1998 tarihli Cyprus Weekly gazetesinde yer alan, Associated Press ajansının Kahire'den verdiği bir haberde, Iraklı Kürd lider Celal Talabani'nin, Türkiye'nin Kuzey Irak'a yapmakta olduğu askeri müdahalenin Kıbrıs'taki işgale benzer bir durum yaratabileceğini söylediği bildirildi.

Londra'da yayımlanan Arapça El-Hayat gazetesinde bir demeç veren Kürdistan Yurtseverler Birliği Başkanı Talabani şöyle konuştu: "Kuzey Irak'taki Türk varlığı, bize göre tehlikelidir ve Irak'ın egemenlik ve ulusal birliğini tehdit etmektedir. Bunun, bu bölgede yeni bir Kıbrıs yaratmak için gerekçe olarak kullanılabileceğinden korkmaktayız."

11 Eylül 1998 tarihli Kıbrıs gazetesinde yeralan Dubai kaynaklı bir başka haberde de, Talabani'nin aynı demecine değilmekte ve şunları söylediği kaydedilmekteydi:

"Türkiye, Kuzey Irak'a girmek için Türkmenleri bahane olarak kullanmaktadır ve Türkiye'nin Kuzey Irak'ı süreklilik arzedecek şekilde işgal etme tehlikesi vardır..."

Türk operasyonları sürerse, kötü sonuçlar ortaya çıkar.

Ankara, Kuzey Irak'a girmek için Türkmen kartını kullanmaktadır. Türkiye'nin Kuzey Irak'ta ikinci bir Kıbrıs yaratmak için bu durumu suistimal etmesinden korkuyoruz.

Türkiye, Türkmen nüfusunun 3-4 milyon olduğunu iddia etmektedir. Oysa bu sayı ancak 300-400 bin civarındadır. Türklerin dağıttıkları haritalarda, bazı Kürt köyleri, Irak Türkmenistanı'nda gösteriliyor. Hatta Türkler, Türkmenler için özerklik istiyorlar."

Biz bu filmin benzerini, yıllar önce de Kıbrıs'ta görmüştük, değil mi? Ama buradaki özerklik yerine, şimdi "konfederasyon" istenmektedir. O konfederasyon fikri ki, Simerini gazetesi ondan, "Lefkoşa'daki Amerikan Büyükelçiliği'nin yeniden yakınlaşma seminerlerinde işlediği Kıbrıs'ın konfederalleşmesi fikri" olarak söz etmektedir. (aktaran Halkın Sesi gazetesi, 4 Eylül 1998)

Bizdeki Amerikan muhibbi Conflict Resolution'cuların kulakları çınlasın...

Talat'tan "Sol"u Öğreniyoruz!

17 Ağustos 1998 tarihli Kıbrıs gazetesindeki Başaran Düzgün'le yüz yüze kesitinde *Talat'ın Söyledikleri* başlığıyla şu satırları okuyoruz:

"CTP Genel Başkanı Talat'ın en çok canını sıkan eleştirilerin başında "CTP rejimle bütünleşti" eleştirileri geliyor. Talat, "sözde sol çevreler çirkin bir kampanya başlattılar, üstelik karanlık güçlerle işbirliği yaparak" şeklinde konuşuyor. Talat'ın "karanlık" güçlerden kastının ne olduğunu bilmiyoruz ama konuyla ilgili rahat tavırlarından elinde güçlü kanıtların olduğunu anlıyoruz."

Burada birden çok sorun vardır.

Birincisi biz CTP kitesine değil ama, CTP yönetimine "rejimle bütünleşme" eleştirisini getiren bir örgüttüz. Bunun nedeni açıktır: Burjuva hükümetlerde, burjuva koolisyonlarda yer almak siyaseti kimin siyaseti? Bu hükümetlerde iken Türkiye kaynaklı faşistlere demokrasi adına legal örgütlenme hakkı tanımak siyaseti kimin siyaseti? Bu hükümetteyken Türkiye kaynaklı faşist sendikalarla ve Kıbrıslı Türk Polisiyle birlikte grevdeki işçilere saldırmak ve onların sendikalarını aşağılarken faşist Türkiye kökenli sendikayı savunmak siyaseti kimin siyaseti? Kıbrıs sorunun çözümünde Kıbrıs halkını burjuva çözümlerin peşinde kuyruk yapmak kimin siyaseti? CTP yönetiminin. Bu tür siyasetlere burjuva kuyrukçusu, bujuva siyaset denir. Marksizm lafı edilirse(Talatın ettiği gibi) oportünist siyasetler denir. Veya rejimle bütünleşmek denir.

Yani biz CTP'ye rejimle bütünleşme eleştirisi getiren bir gazeteyiz.

İkincisi biz solcuyuz da. CTP solcu ise, kendi dışındaki tüm solculara genel olarak sözde solcu adını takacaktır. Bu da gayet anlaşılır bir ad takmadır. Bize göre de CTP ve diğer solcu geçinenler "sözde solcu"durlar.

İyi ama bunlardan ne sonuç çıkar? Bunlardan Talat'ın bahsini ettiği "karanlık güçlerle işbirliği yapan sözde solcular" arasında bizimde olduğumuz sonucu çıkar.

Talat'ın önünde iki seçenek vardır. Ya bizim de bu karanlık güçlerle işbirliği yapan sözde solcular arasında olduğumuzu açıkça ilan edecektir, ya da bizim bunlar arasında olmadığımızı.

Kişilere ve örgütlere böylesi suçlamalar getirilirken böylesi geniş bir yelpazeyi ("sözde solcu") kapsayan geniş laflar kullanmak pek akla yatkın olmasa gerekir.

Talat'tan gelecek sayımızda yayınlanmak üzere bir cevap bekliyoruz. KSG karanlık güçlerle işbirliği yapıyor mu? Veya KSG içinde ve çevresinde böylesi şahıslar var mı? Yoksa bu laflar bizi hedef almayan laflar mı?

Sen ne diyorsun kardeşim. Sen kime ne diyorsun. Açık konuş.

Biz bu konuda Başaran Düzgün'ün değindiği kesin kanıtları görmek isteyenlerden de değiliz. Sadece cevap ver. Böyle bilgileri kamu oyuyla paylaşmak gerekir. Karanlık

güçlerle işbirliği yapanlara karşı en iyisi de budur. Yok olmaz ise bize bildir.

Dahası tutmuş bu sözde solcu güçlerin faşistlerden bile tehlikeli olduğuna değiniyor. Açıktır ki sol hareket saflarında yer alıp da karanlık güçlerle işbirliği yapanlar faşistlerden de beter kişiliksiz kişilerdirler. İyi ama:

Sen ne diyorsun kardeşim. Sen kime ne diyorsun. Açık konuş.

Açık konuştuktan sonra bir de şu soruya cevap ver lütfen: burjuvazinin huk deyciliğini yapanların işçi sınıfının tarihinde oynadıkları rol nasıl bir rol olmuştur? Onlar mesela burjuvazinin askeri ve polis gücüyle el ele işçi ayaklanmalarını kana bulamamışlar mıdır? Ve dolayısıyla sen CTP'yi nereye götürmek istiyorsun? Senin önünde iki seçenek vardır.

Bunlardan birincisi KSG'nin anti-emperyalist cephe siyasetidir. İkincisi ise işte burjuvazinin huk deyciliğini yapıp partisini burjuvazinin yanında işçilere karşı cepheye götüren işçi hainlerinin, Marksizm düşmanlarının cephesi. Bu konuda da seçeneklerin bundan ibaret Talat yoldaş. Bize inanmaz isen, senin değindiğin CTP'deki Marksist üyelere sor. Marksist üyeler de sana sorsun.

MARKSİZM-LENİNİZM KLASİKLERİNİN POLİTEKNİK EĞİTİM VE EMEK-YÖNELİMLİ ÖĞRETİM ÜZERİNE GÖRÜŞLERİ

(32. sayıdan devam)

N. KRUPSKAYA

Yetişkinlerle çalışma çocukların gelişmesini ilerletir. Marx'ın, otomatik fabrikaların işçilerin gelişmesi üzerindeki etkisi ile ilgili yazdıklarını biliyoruz. Kapital'in birinci cildinde, işbirliği kısmında, Marx, ortak işçiliğin eğitsel rolü hakkında sözeder:

“Birçok kuvvetin tek bir kuvvet halinde kaynaşmasından doğan bu yeni güç yanında, doğrudan toplumsal temas, birçok sanayide, tek tek her işçinin etkinliğini yükselten bedensel canlılığın rekabetine ve dürtüsüne yolaçar.”(26)

Eylül 1866'da, Cenevre'de toplanan Birinci Enternasyonalin bir Kongre'sinde Marx tarafından yazılan bir karar onaylanmıştı ki, şöyle diyor:

“Modern sanayi her iki cinsiyetten çocukları ve gençleri toplumsal üretim denen o büyük işe katma yolundaki eğilimini, sermayenin egemenliği altında, bu, tiksindirici bir biçimde çarpıtılmış olsa da, ilerici, sağlıklı ve meşru bir eğilim olarak görüyoruz. Akılcı bir toplum düzeninde, çalışabilir durumdaki hiç bir yetişkin nasıl ki genel doğa yasasının, yani yiyecek için çalışmanın dışında tutulmamalıysa, her çocuk da, 9 yaşından itibaren, aynı şekilde üretken bir işçi haline gelmelidir...”

“Bu noktadan hareketle, hiç bir ana-babanın ve işverenin genç emek kullanmasına, eğitimle birleştirilmiş olması dışında, izin verilmemesi gerektiğine söylüyoruz.

Eğitim denince üç şey anlıyoruz.

Birincisi: Zihinsel eğitim.

İkincisi: Bedensel eğitim, beden eğitimi okullarında ve askeri talimlerle verilenler gibi.

Üçüncüsü: Bütün üretim süreçlerinin genel ilkelerini veren ve, aynı anda, çocuğa ve gence bütün çalışma dallarındaki basit aletleri pratik olarak kullanmayı gösteren teknolojik öğrenim”(27)

Marx'ın diğer konularda da okula yaklaşımına ışık tutan bir başka iki kitabı, yani Fransa'da İç Savaş (1871) ve Gotha Programının Eleştirisi (1875) duralım.

“Eski hükümetin maddi iktidar aletleri olan sürekli ordu ile polis bir kez kaldırıldıktan sonra, Komün manevi baskı aletini, “rahiplerin iktidarı”nı kırma işine girişti; varlıklı kurumlar oldukları ölçüde, tüm kiliselerin dağıtılması ve kamulaştırılması buyruktusunu çıkardı. Rahipler, öncelleri olan havariler gibi, müminlerin sadakaları ile yaşamak üzere, özel yaşamın dünya işlerinden dingin elçekmişliğine gönderildiler. Öğretim kurumlarının tümü parasız olarak halka açıldı, ve aynı zamanda kilise ile devletin her türlü karışmasından da kurtarıldı. Böylece, sadece öğretimin herkes için erişilebilir kılınması ile kalmamış, ama bilimin kendisi de, sınıf önyargıları ve hükümet iktidarının onu vurmuş bulundukları zincirlerden kurtarılmıştı.”(28)

Marx Komünü övüyordu, çünkü o, hemen kilise ve burjuva devletin okullar ve daha genel olarak tüm eğitim kurumları üzerindeki etkisini kaldırdı, ki burjuva yöneticiler kitleleri çocukluklarından itibaren cahillik içinde tutmak için ellerinden gelişen her şeyi yaptılar.

Dahası, Fransa'da İç Savaş'ta bir başka pasaj ilgi çekicidir. Komünün, şehir işçilerinin köylülerin çıkarlarının doğal temsilcileri olabilmeleri için, köylüleri kent merkezlerinin önderliğine bağımlı kılmayı istediğini kaydettikten sonra, Marx şöyle yazar:

“Komün, köylüyü kan vergisinden kurtaracak, ona ucuz bir hükümet verecek, bugünkü sülüklerini, noteri, avukatı, mübaşiri, ve öbür adli vampirleri, onun tarafından seçilmiş ve ona karşı sorumlu, ücretli Komün görevlileri durumuna dönüştürecek. Onu garde-champetrein, jandarma ve valinin zorbalığından kurtaracak, rahip tarafından alkışlatılmanın yerine, öğretmen tarafından eğitimi geçirecek.”(29)

Mayıs 1875'te, Gotha'da yapılan Alman Sosyal-Demokratik Partisinin Kongresinde, onaylanan taslak programı bazı eklemelerle birlikte eleştiren Marx, ayrıca eğitim üzerine görüşlerini açıkladı. Kadın emeğinin

bir noktayı tartışmada şöyle yazdı:

“ ‘Çocuk emeğinin yasaklanması.’ Burada, yaş haddi, mutlama belirtilmesi gerekirdi.

“Çocuk emeğinin genel olarak yasaklanması, büyük sanayi varlığıyla bağdaşmamaktadır; ve dolayısıyla, boş ve safca bir istektir. Gerçekleşmesi-olanaklı olsaydı-gerici bir şey olurdu, çünkü çalışma süresinin farklı yaş gruplarına göre sıkı bir biçimde düzenlenmesi ve çocukların korunması için öteki güvenlik önlemleri, daha genç yaşta üretken emeğin eğitimle birleştirilmesi, bugünkü toplumun dönüşümünü sağlayacak en güçlü araçlardan biridir.”(30)

Alman İşçi Partisi adına **“1. Devlet tarafından evrensel ve eşit ilk (temel) eğitim. Evrensel zorunlu okul katılımı. Parasız öğretim.”** çağrısı yapan bu noktayı inceleyen Marx şöyle yazar:

“Eşit temel eğitim? Bu sözcükler ne anlama gelir? Bugünkü toplumda (ve bizim sorunumuz bugünün toplumudur), eğitimin, bütün sınıflar için eşit olabileceğine mi inanılıyor? Yoksa; yalnızca ücretli işçilerin değil, köylülerin de iktisadi durumlarıyla bağdaşabilen o biricik eğitimden, ilkokul eğitiminden ötesi, yukarı sınıflara zorla yasak mı edilecek?

“ ‘Herkes için eğitim zorunluluğu. Parasız öğretim.’ Birincisi Almanya'da bile şimdiden var, ikincisi İsviçre'de ve Amerika Birleşik Devletleri'nde ilkokullar için uygulanmaktadır. Eğer ABD'nin bazı eyaletlerinde yüksek öğrenim kurumları da “parasız” ise, bu, yalnızca bu eyaletlerin genel bütçelerine yukarı sınıfların okul masraflarını da kattıklarını gösterir...

teknik okulların (teorik ve pratik) eklenmesi talebi konmalıydı.

“ ‘Devlet tarafından temel eğitim’, kesin olarak kınanması gereken bir şeydir. Genel bir yasayla, ilkokulların gelir kaynaklarının, öğretim kadrosunun niteliklerinin, öğretim dallarının vb. saptanması ve, Amerika Birleşik Devletleri'nde olduğu gibi, bu yasanın uygulanmasının devlet müfettişleri tarafından gözetimi, devleti halkın eğiticisi yapmaktan bambaşka bir şeydir! Üstelik, burada yapılacak şey, okuldan, hükümetin ve kilisenin her türlü etkisini uzak tutmaktır. Hem aslında, Prusya-Almanya İmparatorluğunda, halk tarafından çok sıkı bir eğitime tabi tutulması gereken, devlettir (ve burada “geleceğin devleti” gibi aldatıcı bir kaçamağa başvurulması: bunun ne demeye geldiğini gördük.”(31)

Marx, büyüyen neslin eğitimi Kilise ve burjuva devletin elinden almak istiyordu. O, bütün toplumsal yapının radikal dönüşümünün hazırlıklarını hızlandıracak reformlardan sözemezsek, işçi sınıfına gerçek yardım sağlayan ,burjuva hükümetlerle bir uzlaşma ve onlardan reformlar beklemenin mümkün olduğunu savunan Lasalcılarla sabırlı bir şekilde tartışıyordu. Ama, Marx, çocukların ve yetişkinlerin eğitimi çağdaş toplumu dönüştürmede güçlü bir silah olarak görmek istiyordu.

Marx'ın okullar ve eğitim ile ilgili açıklamalarını etraflı olarak ele almadık. Aktardığımız Marx'ın açıklamaları, Sovyet okul sistemimiz için kılavuz çizgileri oldu. Marx'ın proletarya diktatörlüğü çağında, yeni neslin eğitimi görmeyi arzuladığı düzeye yükseltmek için elimizden geleni yapıyoruz. Eğitim üzerine çalışmamızda, yalnızca, Marx'ın açıklamaları bize yardımcı olmuyor. Bir bütün olarak onun tüm öğretisi, ve olguyu incelemede diyalektik yöntemi bize yardımcı oluyor. Marx'ın öğretisi, geniş kitlelerin malı haline geldiği zaman, Marx'ın kılavuz çizgilerini daha da geliştirecek ve tam olarak yerine getirmede başarılı olacağız. Bunu başarmak için hiç bir çabayı esirgemiyoruz.

1933

NOTLAR:

(1) Karl Marx ve Frederick Engels, Komünist Parti Manifestosu, Karl marx, Frederick Engels, Toplu Eserler, Cilt 6, Progress Publishers, Moskova, 1976, s.500-01,

2. İbid, s.500-02.

3. İbid, s.501-05.

4. İbid. s.506.

İngilizceden Çeviren: KSG-LONDRA

Ağustos 1998

Çevirenin notu:

Nadezhda Krupskaya -On Labour-Oriented Education and Instruction, Progress Publishers, Moscow, English Translation 1985 kitabından Türkçeye çevrilmiştir.

N. Krupskaya'nın K. Marx ve F. Engels'in eserlerinden aktardığı pasajlar Sol Yayınları'nın yayımlamış olduğu Türkçe kitaplardan aktarılırken, gözden geçirilerek ve İngilizce baskıya sadık kalınarak alınmıştır.

5. İbid, s.501.

6. İbid, s.503.

7. Frederick Engels, Anti-Dühring, Progress Publishers, Moskova, 1975 s.136-37,

8. Karl Marx ve Frederick Engels, Komünist Parti Manifestosu, Toplu Eserler, Cilt 6, s.503.

9. Karl Marx, Feuerbach Üzerine Tezler, Karl Marx ve Frederick Engels, Toplu Eserler, Cilt 5,1976, s.5.

10. Annkov, Pavel Vasilyevich (1812 (veya 1813)-1887) -Rus edebiyat kritiği ve biyografyacı. 1840'larda Marx ile şahsen tanıştı.

11. Proudhon, Pierre Joseph (1809-1865) -Fransız küçük burjuva sosyalisti, anarşizmin teorisyen. Marx, Felsefenin Sefaleti (1847) kitabında Proudhon'un gerici görüşlerini bozuncu bir eleştiriye tabi tuttu.

12. Karl Marx, “Marx'tan Paris'teki Pavel Vasilyevich'e”, Marx, Engels, Seçme Yazışmalar, Progress Publishers, Moskova, s. 1975, s.32.

13. Karl marx, Felsefenin Sefaleti, Karl Marx, Frederick Engels, Toplu Eserler, Cilt 6, s.160.

14. İbid.

15. Karl Marx, Ekonomi Politğin Eleştirisine Katkı, “Giriş”, Progress Publishers, Moskova, 1977, s.217.

16. Karl Marx, Kapital, Cilt 1, Progress Publishers, Moskova, 1974, s. 456-457.

17. İbid., s. 458.

18. Senior, Nassau William (1790-1864) - İngiliz burjuva ekonomisti.

19. Karl Marx, Kapital, Cilt 1, s.462.

20. İbid, s.377.

21. Owen, Robert, (1771-1858) - İngiliz ütöpik sosyalisti, fabrika şartları içindeki çocukların sosyal eğitimi için ilk kurmların örgütleyicisi.

22. Karl Marx, Kapital, Cilt 1, s.453-54.

23. İbid., s.460.

24. İbid., s.459.

25. İbid., s.460.

26. İbid., s.309.

27. Karl Marx, Geçici Genel Konseyi Delegelerine talimatlar. Farklı Sorunlar”, Karl Marx ve Frederick Engels, Üç ciltte toplanmış Toplu Eserler, Cilt 2, s.220.

28. Karl Marx, “Fransa'da İç Savaş”, Karl Marx ve Frederick Engels, Üç ciltte toplanmış Toplu Eserler, Cilt 2, s.220.

29. İbid., s.225.

30. Karl Marx, Gotha Programının Eleştirisi, Karl marx ve Frederick Engels, Üç ciltte toplanmış Toplu Eserler, Cilt 3, s.29.

31. İbid., s.28.

Nadezhda Krupskaya -On Labour-Oriented Education and Instruction, Progress Publishers, Moscow, English Translation 1985.

-SON-

DR. AHMET CAVİT AN, STRAZBURG'TA AÇTIĞI DAVA İLE İLGİLİ SORULARIMIZI YANITLADI

şir. Avrupa ve Türkiye'nin hukuk sistemi arasındaki çelişkiyi net bir şekilde açığa çıkarıyor.

"Bu dava kabul edildi mi?"
- Beklemeye ama en önemlisi başka bir dava var. İlk kez Kuzey Kıbrıs'ta yaşayan bir Türk, tüccar Ahmet Cavit An Türkiye'ye karşı dava açtı. Gerçekleri şu: "Ben Kuzey Kıbrıs'ta yaşayan bir kişi olarak Güney'de üye olduğum derneğin toplantılarına katılmıyorum. Bunu engelleyen Türkiye Cumhuriyeti." Önemli yanı şu. Komisyon Nisan 1998'de davayı görmeyi kabul etti ve büyük ihtimalle An'ı haklı bulacak. Normalde An'ın KKTC yetkilerine karşı dava açması gerekirdi, ama Türkiye Cumhuriyeti'ne açtı.

İstanbul'da yayımlanan haftalık Aktüel dergisinin 13 Ağustos 1998 tarihli sayısında, Türkiye'nin Strazburg'daki Avrupa Konseyi İnsan Hakları Komisyonu'nda avukatlığını yapmış olan ve bir süre önce artık Türkiye'yi savunamayacak durumda olduğunu öne sürerek bu görevinden istifa eden Prof. Bakır Çağlar ile bir söyleşi yayımlandı. Konu Kuzey Kıbrıs'taki mülkü için Türkiye'yi 640 bin dolar tazminata mahkum ettiren Titina Loizidu idi. Ama

söyleşinin bir yerinde Prof. Bakır Çağlar, Kuzey Kıbrıs'ta yaşayan tüccar Ahmet Cavit An'ın Türkiye'ye karşı dava açtığına değinerek, Komisyonun Nisan 1998'de davayı görmeyi kabul ettiğini ve büyük ihtimalle An'ı haklı bulacağını belirtmekteydi.

Dr. Ahmet Cavit An, Aktüel dergisinin bu yayınından sonra, yazılarının yayımlandığı aylık "Kıbrıslı" dergisinin yönetmeni Dr. Doğan Harman'a telefon eden bir şahsın, Harman'a "Bu adamın yazılarını artık basmayınız. Zaten onun ayaklarını yakında kıracağız" şeklinde tehditler savurduğunu öğrendiğini söylemiştir. Dr. An, avukatı aracılığı ile bu tehditleri derhal Komisyona bildirdiğini sözlerine eklemiştir.

Strazburg'daki davanın konusu ve geçmişi ile ilgili olarak Dr. Ahmet Cavit An'a yönelttiğimiz soruları ve aldığımız yanıtları aşağıda bulacaksınız.

- Strazburg'taki bu davanın konusu nedir?

Strazburg'taki Avrupa Konseyi İnsan Hakları Komisyonu'na iki başvurumuz olmuştur. İlk şikayetimizi "Bağımsız ve Federal Kıbrıs için Temas Grubu" olarak 13 Mayıs 1991 tarihinde yapmıştık. Bilindiği gibi, Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rumların oluşturdukları bu iki toplumlu Temas Grubu, Bağımsız ve Federal bir Kıbrıs hedefine ulaşmak için, her iki toplum içinde veya ara bölgede çeşitli siyasal, kültürel, tıbbi ve sosyal toplantılar düzenlemiş ve iki toplum arasında anlayış ve işbirliği havasının geliştirilmesi için çalışmalar yürütmüştür. Ama belli bir süreden sonra, yaptığımız çalışmalardan tedirgin olan resmi makamlar, bize geçiş izni vermemeye başladılar.

Kurulduğu 24 Eylül 1989'dan ikinci şikayetin yapıldığı 8 Eylül 1992'ye kadar geçen süre içinde, gerek Temas Grubu, gerekse kişisel olarak benim yaptığım 87 geçiş izni başvurusundan ancak 15'ine olumlu yanıt verilmişti.

3 Ekim 1996 tarihine kadar yapılan toplam 124 başvurudan 102 tanesi hiç bir yasal gerekçe gösterilmeden reddedilmişti. Öte yandan 1993 yılından başlayarak, ABD Büyükelçiliğinin himayesinde düzenlenen Conflict Resolution gruplarının toplantılarına katılan yüzlerce Kıbrıslı Türk, sürekli geçiş izinleri sağlanmış, hatta kendilerine Ledra Palas'ta özel bir toplantı yeri tahsis edilmişti. Ama onların temaslarına da Aralık 1997'den

edilmişti. Ama onların temaslarına da Aralık 1997'den itibaren yasak konulmuş bulunuyor.

İkinci başvuru ise, benim tarafımdan, mesleki gelişmeye engel olunması nedeniyle yapılmıştır. O sıralar Rum kesiminde 1500'den fazla Kıbrıslı Türk çalışmaktaydı. Ben de Lefkoşa'nın Rum kesimindeki bir özel hastanede iş bulmuştum ve zamanın ABD Büyükelçisi Robert Lamb'ın da aracı olmasına rağmen, askeri ve sivil makamlar bana çalışma ve geçiş iznini vermediler.

Temas Grubu'nun gerek Lefkoşa'nın Rum kesiminde, gerekse ara bölgedeki Ledra Palas'ta düzenlediği etkinliklere katılmamız da keyfi bir şekilde engellenmekteydi. Bu arada BM Göçmenler Yüksek Komiserliği (UNHCR) tarafından düzenlenen iki toplumlu tıbbi seminerlere başvurulan bütün hekimler gidebiliyorken, sadece bana izin verilmiyordu.

Siyasal görüşlerim nedeniyle ayrımcılığa tabi tutuluyordum. Bu şekilde 5 tıbbi seminere katılmam engellendi. 1500'den fazla Kıbrıslı Türkün Rum kesiminde çalışmasında bir sakınca görülmezken, benim çalışmam her nedense uygun görülüyordu. Çalışmak bir yana, mesleki eğitimimi herkesin rahatça katılabildiği seminerlerle geliştirmem de engellendiği için, ikinci kez komisyona şikayette bulunma kararı aldım.

Bana karşı uygulanan bu ayrımcılık, 1993 yılında yayımlanan ABD Dışişleri Bakanlığı'nın Kongre Dış İşleri Komitesi'ne sunduğu yıllık raporda da yer almış bulunuyor. Komitesi'ne sunduğu yıllık raporda da yer almış bulunuyor.

- Strazburg'daki Avrupa Konseyi İnsan Hakları Komisyonuna başvurmadan önce, neden KKTC'de dava açmadınız?

Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na şikayet etmeden önce, yerel mahkemelere başvurmak istemedik. Çünkü uluslararası tanınmamış bir ülke olan KKTC'deki hukuk sistemine güvenmemekteydik.

Basına yansımış olan şu haberler de, bu kanımızı doğrulamaktadır:

"Cumhuriyet Meclisinin dünkü oturumunda söz alan SDP Milletvekili Ergün Vehbi, bugünkü yargı düzeninde bir çürüme gözlemlediğini, Meclis'in yargı sistemini yeniden ele alıp değerlendirmesini istedi. Vehbi, "İddia ediyorum ki, bu ülkede yargıya yurttaşın güveni kalmamıştır. Hakimleri, savcıları, dava satan avukatları izleyecek bir mekanizmaya gereksinim vardır" dedi. (Halkın Sesi, 13.12.1991)

"Lefkoşa Kaza Mahkemesinde ciddi olay: Eski Bakan ve Emekli Yüksek Mahkeme Yargıç Orhan Zihni Bilgehan, "Zaten hukuk devleti mi mevcuttur. KKTC'de mahkemeler ve hakimler dökülüyor" şeklinde konuştu." (Kıbrıs, 14.4.1992)

"Avukat Menteş Aziz, Gime'de fırtına gibi esti ve bir mahkeme duruşmasından önce basın mensuplarına şöyle konuştu: "Tutuklular için iki gün daha tutukluluk istiyorlarmış, geçen hafta da aynısını yaptılar, son dakikada gelip böyle davranıyorlar. 25 yılda memlekette bir polis devleti kurduk. Bir karagöz perdesi kurduk, mahkeme değil." (Kıbrıs ve Halkın Sesi, 6 Eylül 1997)

"Savunma Avukatı Menteş Aziz, üzerinde çok durduğu mahkeme çıkış saati ile ilgili itirazda bulundu ve şöyle konuştu: "Yargıç tarafından verilen tutuklama emri dosyalardan alındı. Üç gündür canımı yedim, bulamadım...Bana göre bilinçli bir şekilde alındı. Mahkemeye çıkılan saati kesinlikle saptamak zorundayız. Saptayalım ki her şey ortaya çıksın. Aksi halde, adaleti gerçekleştirmek zorlaşacaktır." (Kıbrıs, 17.6.1998)

- İlk başvuruyu kimin aracılığı ile yapmıştınız?

Herşeyden önce, davamızın herhangi bir kısıtlama ve korku olmadan, özgürce savunabileceğimiz, demokratik düşünce yapısına sahip bir avukatın bulunması zordu. 13 Mayıs 1991 tarihinde Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na, Bağımsız adına ilk şikayetimizi yaptığımız zaman (Application No.18270/91), avukatımız Lefkoşa'da çalışan demokrat bir kişi olan Ergin Ulunay'dı.

Komisyona başvuruda bulunduğumuza ilişkin basın bildirimiz Kıbrıs Türk basınında yayımlandığı zaman, Denktaş Bey'e yakınlığı ile bilinen Vatan gazetesi, 25 Mayıs 1991 günkü sayısında şu manşeti atmıştı: "Büyük Skandal" . Çünkü biz sorumluları, "KKTC makamları" diye değil

. Çünkü biz sorumluları, "KKTC makamları" diye değil de, "Kıbrıs Cumhuriyeti'nin Türk makamları" diye isimlendirmiştik. Yazıda şöyle denmekteydi: "KKTC makamlarını dış dünyaya karşı "Kıbrıs Cumhuriyetinin Türk makamı" olarak göstermek de yasalarımıza göre herhalde suçtur. Suç değilse, suç olmalıdır. Meclis harekete geçmeli, bu rezilliğin önünü alacak bir yasa derhal yapılmalıdır. ve aynı zamanda herkesin görüp anlaması için Giriş kapılarımıza "Bu Kapıdan KKTC'yi Tanımayanlar Geçemez" diyen bir levha asmalı." Konu hakkında gazetenin görüşünü sorduğu avukatımız ise şöyle demektedir: "Yapılan müracaatın hukuki ve siyasi yönü varken, hiçbir yorum ve açıklamada bulunamayacağım."

- Bu ilk başvurunun görüşülmesinden sonra çıkan kararda ne denmekteydi?

Komisyonun 8 Ekim 1991 tarihli kararında, "İlgili iç hukuk ve uygulama" başlığı altında şu olgular özetlenmişti:

"Başvuru sahipleri, Ledra Palas Kapısındaki giriş-çıkış noktasının "Birinci Derecede Askeri Yasak Bölge" içinde olduğunu belirtmektedirler. O nedenle askeri makamlar "geçiş izni verilmesinde söz sahibidirler...Kıbrıs Türk askeri, güvenlik ve polis makamları, uygulamada Kuzey Kıbrıs'ta üslendirilmiş bulunan Türkiye'nin Kıbrıs'taki Barış Kuvvetleri Komutanlığı'na bağlıdır.

Kuzey Kıbrıs'ta yerel tazmin edilme olasılığı belirsizdir. Çünkü Kıbrıs Türk mahkemeleri, Kuzey'den Güney'e veya Güney'den Kuzey'e seyahat özgürlüğünü, hukuk yönünden değil de, siyasal bir konu olarak değerlendirecek ve o nedenle kendi üzerine yasal sorumluluk almaktan geri duracak, kararları Türkiye askeri makamlarını bağlamayacaktır."

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin Türk makamlarına karşı şikayetimizi yaptığımız zaman, Komisyon, Kıbrıs Cumhuriyeti Hükümeti'nin Kıbrıs'ın kuzeyindeki Türk makamları tarafından yapılan fiillerden sorumlu tutulamayacağını belirledi. Çünkü Kıbrıs Cumhuriyeti Hükümeti'nin adanın kuzeyinde yasaları uygulaması 1974'den beri engellenmekte olup, yasaların uygulanmasına yönelik bu kısıtlama...Türk Silahlı Kuvvetlerinin oradaki varlığı nedeniyle olmaktadır. (Human Rights Law Journal, Vol.13, No.4, s.153)

- Sonra ne oldu?

Kararın öğrenilmesinden sonra, Avukat Ergin Ulunay, bana, kendisine mesleki ve psikolojik baskı yapılmakta olduğunu ve Kıbrıs Türk Baro Konseyi'nden atılmak üzere Disiplin Kurulu'na verildiğini duyurdu. Neyse ki, yapılan oylamada 3'e karşı 4 oyla bu öneri reddedildi.

- Yukarıda sözünü ettiğiniz ikinci başvuruyu ne zaman yaptınız?

İkinci başvuruyu yapmazdan önce, 7 Mayıs 1992'de KKTC Başbakanı Derviş Eroğlu'na ve 29 Mayıs 1992'de TC Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin'e mektup göndererek, yapılan bu haksızlığın giderilmesini rica ettim. Ne yazık ki bu iki makamdan da herhangi bir yanıt alamadım. Bana uygulanan ayrımcılık yüzünden zarar görmekte olduğumdan, 8 Eylül 1992 tarihinde Strazburg'daki Komisyona ikinci şikayetimi yaptım. (Application No. 20652/92)

- Bundan sonraki gelişmeleri de anlatırmısınız?

Kıbrıs'ta İnsan Haklarını Korumak için Uluslararası Dernek tarafından benim için görevlendirilen İngiliz avukatım Uluslararası Hukuk profesörünün bana bildirdiğine göre, 18 Eylül 1992'de kabul edilen başvurum, ilk defa 27 Haziran 1994 tarihinde Komisyon tarafından görüşüldü ve şikayetin Türkiye'ye iletilmesine karar verildi.

Komisyon, 8 Nisan 1995'de de Türkiye'ye karşı açılmış olan Loizidu davasında alınacak kararın beklenmesine karar verdi. Bu karar 18 Aralık 1996'da açıklandı.

Komisyon 23 Ocak 1997'de Türkiye'nin benim tarafımdan yapılan şikayete ilgili görüşünü hazırlamasını talep etti ve bu yanıt 30 Eylül 1997'de verildi.

İnsan Hakları Mahkemesi'nin Loizidu davasında verdiği 18 Aralık 1996 tarihli kararı gözönünde bulunduran Komisyon, 14 Nisan 1998 günü yaptığı oturumda, şikayet başvurumu kabul edilebilir buldu. Şimdi komisyonun vereceği kararı bekliyoruz.

Kıbrıs Adası Bağlantısız Kalmalı, Askerden Arındırılmalıdır

-2-

"ZAFER TÜM KIBRISLILARIN" MI?

Darbe girişiminden sağ kurtulan Makaryos, adadan kaçmayı başardı. Ama ardından Türkiye, "Kıbrıslı Türklerin can güvenliğini sağlamak" gerekçesiyle adaya asker çıkardı. Şubat 1973'de Dr. Küçük'ün adaylığını geri çektiler, Kıbrıs Cumhurbaşkanı Yardımcılığı koltuğuna oturan Rauf Denktaş, 20 Temmuz 1974 günü şunları söylüyordu:

"Bu bir ihtilal değildir. Kıbrıs'ın bağımsızlığını, ülke bütünlüğünü ve güvenliğini yeniden tesis etmek için girişilmiş ve sadece bu gayeye matuf sınırlı bir polis harekâtıdır. Zafer, bağımsız Kıbrıs Cumhuriyetinin svunucusu tüm Kıbrıslıların!"

Oysa ki iki aylık süre içinde yer alan ve Kıbrıs'ın en sonunda emperyalizmin istediği şekilde ikiye taksim edilmesiyle sonuçlanan kanlı çarpışmalarda, toplam 4250 kişi öldü. Böylece Kıbrıs'ı Yunanistan'ın 53. vilayeti yapma girişimi, adanın yüzde 37'lik kuzey bölgesinin 30 bin kişilik Türk ordusunun denetimi altına girmesi sonucu, bu bölgeye Türkiye'nin 68. vilayeti olma yollarını açtı. Adaya yerleştirilen 60-80 bin Türkiyeli göçmen, bölgenin nüfus yapısını değiştirerek, halk oylaması ve seçimlerde Kıbrıslı Türklerin gerçek irade lerinin yansımaları engelledi.

15 Şubat 1975'de Türk Silahlı Kuvvetlerinin denetimi altındaki topraklar üzerinde kurulduğu açıklanan "Kıbrıs Türk Federe Devleti", yasal Kıbrıs Cumhuriyeti hükümetinin girişimleri sonucu, önce Yeni Delhi'de yapılan Bağlantısız Ülkeler Toplantısı'nda kabul edilen ve Türkiye'yi kınayan kararları bahane ederek, 15 Kasım 1983'de kendini "bağımsız" Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti olarak ilan etti.

AYRILIKÇILIK REDDEDİLİYOR

Kıbrıs Cumhuriyeti'nin birlik ve bütünlüğünün "garantörü" olan Türkiye'nin silahlı harekâtları sonucunda gerçekleştirilmiş olan fiili duruma dayanılarak ve Birleşmiş Milletler'in Kıbrıs'la ilgili kararlarına aykırı bir şekilde oluşturulan bu ayrılıkçı devleti, Kıbrıslı Türklerin kendi kaderini tayin hakkını kullanmalarının sonucu olarak sunmak inandırıcı değildi ve yasal dayanaktan yoksundu. Nitekim bu devletçik, sadece Türkiye tarafından tanındı ve BM örgütü bu yasa-dışı eyleme son verilmesi çağrısında bulundu.

KUZEYDE ASKERİ DURUM

Kıbrıs Cumhuriyeti kuruluş anlaşmalarına göre, adada 650 kişilik bir Türk Alayı bulunmaktadır.

1974 yazında Kıbrıs'ın%37'lik kuzey topraklarını işgal eden ve Türk tarafınca "Kıbrıs Türk Barış Kuvvetleri" diye adlandırılan Türkiyeli askerlerin sayısı 1985'de 17-18 bin'e inmişken, halen 30-35 bin olarak tahmin edilmektedir. Kıbrıs'taki belli köylerde iskan edilmiş olan subay ailelerinin sayısı hakkında kesin bir bilgi elde edilememiştir.

Mecburi askerlik yasası çerçevesinde görev yapan Kıbrıslı Türk gençlerinin sayısı da 4300 olarak verilmektedir. 7 piyade taburu ve 1 zırhlı bölük'ten oluşan Kıbrıs Türk Güvenlik Kuvvetleri'nde görevli Türkiyeli subay sayısı hakkında da herhangi bir bilgi elde edilememiştir. Eğitilmiş 50

yaşın altındaki yedekler ise 26 bin kişi kadardır.

Askeri araç olarak 300 tane ABD malı modern M-48A5 tankı, 200 tane M-113 ve M-59 zırhlı personel taşıyıcısı, çeşitli silahlar, havan topları ve uçaksavar silahlar, 8 uçak, 12 helikopter ve 3 sahil botu vardır.

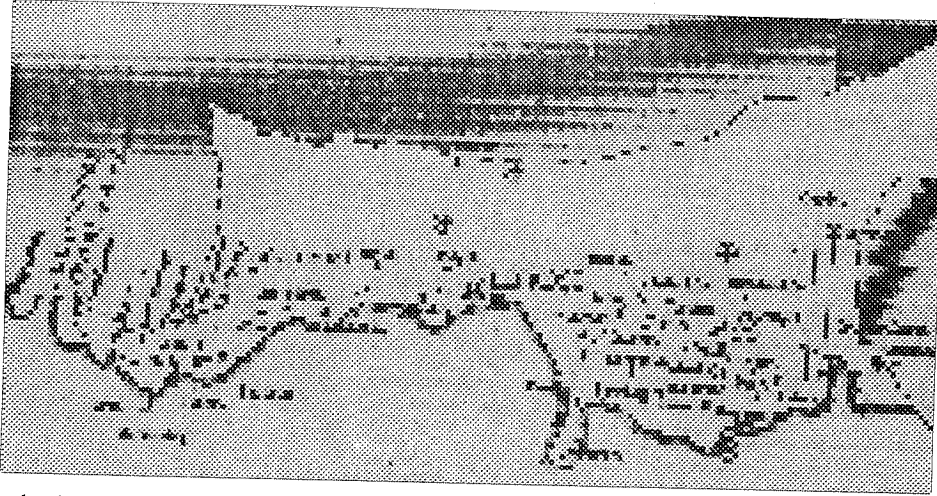
Türkiye'nin Kıbrıs'ta asker bulundurmasının 10. yıldönümünde New York'ta yapılan bir kınama toplantısında konuşan ABD'li senatör Damato, o sırada adada bulunan 24 bin asker, asker başına 9 bin dolar olmak üzere Türkiye'ye her yıl 216 milyon dolara mal olduğunu açıklamıştı.

Türkiye'nin, Kıbrıs toprakları üzerinde bulundurduğu askeri güçleri için, 1990

kararı ile Kıbrıs'a gönderilen ve sayısı Haziran 1964'de 6,411 olan BM Barış Gücü (UNFICYP) askerlerinin sayısı, Aralık 1987'de 2,122'ye inmiş olup, halen 1,197'dir.

Ada toprağının yüzde 3'ünü oluşturan 180 kilometre uzunluğundaki (en dar yeri 3m., en geniş yeri 7km.) ateş hattının 90 kilometre kadarını denetlemektedirler. Bu barışı koruma görevinin maliyeti BM örgütüne yılda 45 milyon dolara mal olmaktadır.

Ara bölgede, 17 bin kadar mayının döşenmiş olduğu sanılmaktadır. 110 mayın tarlasından 39'u BM denetimindeki ara bölgede yer alırken, 71 tanesi de ara

Yılında 328 milyon dolarlık bir harcama yaptığı (savunma bütçesinin %10'u) kaydedilmişti. Halen yılda 510 milyon dolar harcama yaptığı hesaplanmaktadır. Bu para, ABD tarafından TC'ye verilen askeri yardımın üzerinde bir miktardır.

Türkiye'nin Kıbrıs'ın kuzeyinde kendi askerinin denetiminde tuttuğu topraklarda oluşturduğu ve uluslararası topluluk tarafından yasadışı olduğu için kabul görmemiş olan KKTC devletçisi, sadece kendi tarafından tanınmakta olup, Türkiye burjuvazisine bir yandan bölgede askeri üstünlük ve avantaj sağlarken, öte yandan da ekonomik yarar sağlamaktadır.

GÜNEY'DE ASKERİ DURUM

1960 Kuruluş Anlaşmasına göre adada bulunan 950 kişilik bir Yunan Alayına ek olarak, 350 kişilik bir komando birliği ve diğer eğitici askeri personel olarak toplam 2 bin 500 Yunan askeri vardır.

9200 erkek ve 500 kadından oluşan 9700 kişilik Rum Milli Muhafız Ordusu personeli, 9050 piyade, 300 hava ve 350 deniz gücü olarak görevlendirilmiştir. 650 Yunanlı subayın bu orduda yönetici olarak çalıştığı bilinmektedir.

Yunan Alayında 81 ve 107 MM havan topları, 90 ve 106 mm tanksavar silahlar ve Milan füzeleri bulunmaktadır. Bunların dışında 2 Yunan Komando Taburu'nun da bulunduğu söylenmektedir. Eğitilmiş yedekler 88 bin kişi kadardır.

Rum Milli Muhafız Ordusu'nun idamesi için her yıl 200 milyon Kıbrıs Lirası'ndan fazla para harcanmaktadır. S-300 gibi yeni silah sistemlerinin alımı için de milyonlarca dolar heba edilmektedir.

Askeri araç olarak 52 Fransız malı AMX-30B-2 tankı, 120 EE-R ve 28 EE-3 tipi Brezilya malı zırhlı araç ve çeşitli zırhlı personel taşıyıcılar, 4 savaş uçağı, 8 helikopter ve 5 sahil koruma botu vardır.

ARA BÖLGE DE TEHLİKELİ

Mart 1964'de BM Güvenlik Konseyi

bölgenin 500 metre kadar yakınındaki yerlerde yerleştirilmiş bulunmaktadır.

Ara bölgede kalmış olan Lefkoşa Uluslararası Havaalanı, 1974 savaşından beri kullanılmamakta olup BM Barış Gücü'nün denetimindedir.

BATMAYAN UÇAK GEMİSİ ÜZERİNDEKİ İNGİLİZ ASKERİ ÜSLERİ

Ağrotur ve Dikelya'da bulunan ve toplam 99 mil kare büyüklüğündeki iki İngiliz askeri üssü, ada toprağının %3'ünü oluşturmaktadır. İngiliz-Amerikan emperyalizminin Yakın Doğu'daki stratejik çıkarlarına hizmet etmektedir.

Bu üsler aracılığı ile Golan tepelerinde görev yapan 1400 kişilik UNDOF gücüne donmuş ve kuru yiyecek sağlanırken, Sina yarımadasının askersizleştirilmesini denetleyen ve aralarında 37 İngiliz görevlinin de bulunduğu UNIFIL'e ve Kıbrıs'taki BM Barış Gücü'ne (UNFICYP) hizmet verilmektedir.

Kıbrıs'taki bu askeri üsler, İngiliz toprağı sayılmakta ve İngiltere'nin egemenliğine tabi bulunmakta olup, İngiltere yurttaşlarına maliyeti, yılda 130 milyon sterlin kadardır.

İngiliz yetkililer, üslerin ada ekonomisine 1986/87'de 64 milyon sterlin (Kıbrıs Cumhuriyeti'nin gsmh'nin %3.6'sı kadar), 1988/89'da 90 milyon sterlin kadar katkıda bulunduğunu hesaplamışlardır.

1960'da Kıbrıs Cumhuriyeti devleti kurulduğu zaman, İngiltere, mali yardım protokolu çerçevesinde Kıbrıs'a üsler ve karayollarının kullanımı karşılığı olarak, sadece bir defaya mahsus olmak üzere 12 milyon sterlin'lik bir ödeme yapmıştı. Lefkoşa Havaalanı ve bazı yolların yapımı için de küçük miktarlarda para yardımı yapılmış, ama o zamandan şimdiye kadar üslere karşılık Kıbrıs makamlarına herhangi bir ödeme yapılmamıştır.

Egemen İngiliz Üsleri'nde (SBA), fiilen çalışmakta olan 2,600 Kıbrıslı yanında, Leymosun ve Larnaka kentleri halkından

yüzlerce kişi de askerlerin bar, dükkan, restoranlar ve diğer eğlence yerlerinde yaptıkları harcamalardan yararlanmaktadır.

Halen Piskobu, Ağrotur, Dikelya ve diğer yerlerdeki İngiliz askeri tesislerinde görevli 4 binden fazla asker ve personel vardır. Bunların aileleri ile birlikte sayısı 9 bine ulaşmakta olup, iki yılda bir değişen sürekli turist gibi görülmektedirler.

Askeri üs bölgelerinin %23'ü, uçak alanı, garnizon ve eğitim bölgeleri gibi askeri amaçlar için kullanılmaktadır. %60 kadarı ise, Kıbrıslıların tapulu malı olup, üs bölgeleri içinde kalmaktadır.

1972 yılında üslerde 7,800 İngiliz askeri vardı. 1990 başında bu rakam azaltılarak, 4,182'ye indirilmiştir. BM Barış Gücü'nde çalışan İngiliz askerleri bu rakama dahil değildir. Bunun 2707'si ordu personeli, 1475'i ise Kraliyet Hava Gücü (RAF) personeli. Diğer görev yapanlardan 230 kadarı İngiltere yurttaşı siviller olup, asker aileleri ile birlikte üslerde yaşayan İngiliz yurttaşlarının sayısı toplam 9 bin kişidir.

Üslerde ayrıca 2668 Kıbrıslı Rum ve Türk çalıştırılmaktadır. 440'ı BMBariş Gücü (UNFICYP) için görev yapmaktadır. Her yıl 3500 kadar İngiliz askeri, üslerde eğitim görmektedir.

Ağrotur hava üssünde Fantom, Tornado, Lightning, Canberra ve Vulcan tipi İngiliz savaş uçakları ve Wessex Mark tipi 5 helikopter bulunmaktadır. Nükleer ve kimyasal silahların da depolanmış olduğu basına yansımıştır.

Dikelya üssü ise daha çok lojistik destek için kullanılmaktadır. Buradaki çok gizli haberleşme merkezinin ise, İngiltere'deki Cheltenham İntelijans Merkezi ile bağlantıda olduğu bilinmektedir.

Adanın en yüksek tepesi olan Olimpos üzerinde İngilizlere ait bir ufukötesi radar vardır. Doğal koruma alanı olarak ilan edilmiş bulunan Akama bölgesi ise askeri tatbikatlar için kullanılmakta ve bölge halkının tepkisine yol açmaktadır. Kıbrıs Cumhuriyeti Kuruluş Anlaşmaları İngiltere'ye, her yıl 70 gün Akama'da tatbikat yapabilme hakkı sağlamıştır.

Yine İngiltere ve ABD'ye ait çeşitli dinleme istasyonları ve yansıtıcı tesisleri, stratejik Kıbrıs adası üzerindeki askeri yapıya hizmet etmektedir.

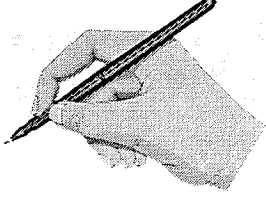
ÜSLERDEKİ AMERİKAN VARLIĞI

Ağrotur'daki Amerikan varlığı, 1974 yılı başından beri devam etmektedir. ABD ve İngiltere'nin bilgi toplamak amacıyla kullandığı dünyadaki 8 stratejik merkezden birini oluşturan Kıbrıs'ta, iki adet U-2 uçağı Sina yarımadasındaki ateşkesi denetlemekte ve Orta Doğu barışını korumak için görev yapmaktadır. Bu amaçla yapılan Makarios-Kissinger anlaşmasından zamanın Sovyetler Birliği Dışişleri Bakanı Andrei Gromiko bilgilendirilmişti. U-2 uçakları, haftada iki kez havalanarak bilgi toplama işini gerçekleştirmektedir.

Mayıs 1986'dan beri Ağrotur'da üslenmiş olan 4 tane de Black Hawk UH60 helikopteri vardır ve Beyrut'taki ABD Büyükelçiliğine lojistik destek sağlamaktadır. Hava ve yer personeli dışında üslerde görevli bazı Amerikan sivil personeli de, uçak ve helikopterlerin bakımını yapmaktadırlar.

-SÜRECEK-

OKUYUCU MEKTUBU

YURTDIŞI OKUYUCU MEKTUPLARI İÇİN ADRES:

KSG Box 15,
213 Camberwell Road,
Camberwell, SE5 OHG
LONDON-ENGLAND

KIBRIS'TA SAVAŞ VE BARIŞ

29 Temmuz 1998

Zeki Balcı

Kıbrıs adası yüzölçümü olarak küçük bir ülkedir. Küçük bir ülke olmasına karşılık, stratejik konumundan dolayı, bölgeye hakim olmak isteyen, veya bu hakimiyetten pay koparmak isteyen geçmişte, büyük askeri güçler ve günümüzde emperyalistlerin, her zaman ilgisini çekmiş ve emperyalistler açısından çok önemli bir ülkedir.

Dünya emperyalist sistemi içinde yaşanan, emperyalistler arasındaki çelişkileri görmek isteyen herkes, Kıbrıs üzerinde var olan emperyalist çelişkileri doğru bir tesbitle ortaya koymakla görevlidir.

Kıbrıs sanki dünyanın merkezindeymiş gibi, dünya emperyalist sistemi içindeki çelişkiler Kıbrıs üzerinde odaklanmış ve emperyalistlerarası çelişkiler Kıbrıs içinde yerli burjuvalar üzerine de yansımıştır. Elbette ki, emperyalistler arası çelişkiler Türkiye ve Yunanistan'ı da her zaman etkisi altında tutmaktadır.

Türkiye ile Yunanistan'ın da kendi aralarındaki burjuva çıkar çatışmaları nedeniyle, Kıbrıs, her iki ülke için de Akdeniz'deki varlıklarını sürdürebilme açısından önemlidir. Büyük emperyalist güçler Türkiye ile Yunanistan'ın bu çelişkilerini de kullanmışlar ve kullanılmaktadırlar.

Yerli burjuvalara gelince; Kıbrıs Rum burjuvazisi, Kıbrıs Türk burjuvalarından daha önce, Osmanlı Yönetiminin uygulamaları neticesiyle ortaya çıkar, ve burjuvazi, feodal Osmanlı yönetimi altında özgürce gelişemediği için, Osmanlı yönetimine başkaldırır. Kendi gücüne güvenmeyen Kıbrıs Rum burjuvazisi, Yunanistan'ın desteğine ihtiyaç duyar ve ENOSİS emelli Yunanistan ile birlikte mücadelesini sürdürür.

1878 yılından sonra Kıbrıs'ın yeni yöneticisi olan İngiliz yönetimi, Kıbrıs'ta kapitalizmi geliştirmesine rağmen, Kıbrıs Rum burjuvazisi sömürge yönetimi altında yine istediği gibi gelişemez ve uluslararası burjuvaziyle de özgürce ticaret ilişkilerini sürdüremez.

Bu nedenle Kıbrıs Rum burjuvazisinin savaşımı devam eder ve ENOSİS'e devam der.

Bu arada Kıbrıs Türk burjuvaları da oluşmaya başlar, fakat henüz, çok cılız bir durumdadır.

Cılız Türk burjuvazisi Rum burjuvalarının altında ve rekabet etme gücüne sahip bir durumda değil.

Kıbrıs Türk burjuvazisinin cılızlığı ve büyüme emelleri, Türkiye'nin desteğine sığınmayı getirir.

Türkiye burjuva devleti kendi güney kıyıların güvenliğini ve Doğu Akdeniz'deki varlığını koruyabilmek için Kıbrıs'ta hakimiyet zorunda idi.

Kıbrıs'ın taksimi Türkiye için en uygun bir çözüm biçimiydi. Kıbrıs Türk burjuvazisi de Rum burjuvalardan ayrı, kendi pazarlarına sahip olma emelleriyle TAKSİM tezine sarılır.

İşte savaşın nedenleri. Emperyalistlerin Orta-Doğu üzeşrindeki hakimiyet kurma mücadelesi. Türkiye ve Yunanistan'ın Doğu Akdeniz'e hakim olmak hem kendi güvenliklerini garantiye alma, hem de bu sayede

büyük emperyalist güçlerden imtiyazlar elde etme amacı. Kıbrıs Türk burjuvazisinin Rum burjuvalarından ayrı kendi pazarlarına sahip olma arzuları ile Taksim emelleri Bir de Kıbrıs Rum burjuvazisinin Osmanlı döneminden başlayarak, İngiliz sömürge yönetiminde de devam eden Kıbrıs pazarına bütünüyle hakim olma ve uluslararası kendi burjuva ilişkilerini geliştirme emelleriyle Enosis'e sarılmaları.

1960 Cumhuriyetini'nin kurulmasından sonra uluslararası ilişkilerini geliştiren Rum burjuvazisi özellikle 1965 yılından sonra ENOSİS düşüncesine yan çizer ve artık ENOSİS'in gerekliliğine inanmaz.

Görüyoruz ki, bütün bu çelişkiler nedeniyle Kıbrıs'ta sürekli olarak Yunanistan ile Türkiye'yi de içine alan savaş durumu devam etmiştir ve etmektedir.

Kıbrıs Rum burjuvazisinin ENOSİS'e yan çizmesinden sonra Makarios EOKA'nın hedefi durumuna gelir. Makarios, Sovyetler Birliği'nin Kıbrıs'taki revzyonist temsilcisi durumunda olan AKEL ile ittifak kurarak kendini savunmaya çalışır. Fakat bu durum ABD ve İngiltere'yi endişeye düşürerek, Yunanistan cunta yönetimini teşvik ederek 15 Temmuz 1974 tarihinde Makarios yönetimine darbe gerçekleşir ve ardından

Türkiye ordusunun 20 Temmuz tarihinde adaya çıkıp Kıbrıs'ın kuzeyini işgal etmesiyle ada ikiye bölünür.

Kıbrıs'ta hala savaş durumu devam etmektedir.

Kıbrıs Türk burjuvazisi, 1974 işgaliyle Kıbrıs'ın kuzeyinde kendi pazarını kurdu ve TAKSİM gerçekleşti. Bu durumun devamından yanadır.

Kıbrıs Rum burjuvazisi Kıbrıs pazarının yarısını kaybetmiş ve Kıbrıs'ın yarısını siyasi etkisinden de kaybetmiştir.

Yunanistan ise Türkiye ile olan karşılıklı mücadelelerinde siyasi ve askeri olarak mevzi kaybetmiştir.

Durum böyle iken Türkiye ve Kıbrıs Türk burjuvazisi kendi kazanımlarını savunmaya geçmiş, ve Kıbrıs'ta oluşturulan statükonun uluslararası yasalar karşısında yasallaşması için çalışmaktadırlar.

Elbette ki, Yunanistan ve Kıbrıs Rum burjuvazisi de boş durmayarak statükonun kendi lehlerine değişmesi için uluslararası alanda çabalarını sürdürmektedirler.

ABD ve İngiltere emperyalizmi Kıbrıs'ın ikiye bölünmüşlüğü'nün devamından yanadırlar. Bu durumda ABD, İngiltere emperyalizmi Türkiye ve Kıbrıs Türk burjuvazisiyle aynı saflarda yer almaktadırlar.

Başta Almanya ve Fransa olmak üzere, Avrupa emperyalistleri Kıbrıs'tan pay koparmak için Kıbrıs'ta federal çözümden yanadırlar. Fakat amaçları, Kıbrıs'a barış getirmek değil, Kıbrıs'ı kendilerinin de kullanabilecekleri bir konuma getirmektir.

Bu durumda da Yunanistan ve Kıbrıs Rum burjuvaları ile aynı saflarda yer almaktadırlar.

Kıbrıs patlamaya hazır bir barut fıçısı durumuna getirilmiştir. Kıbrıs'ta savaş durumu devam etmektedir.

Biz, savaşın emekçiler için büyük bir yıkım olacağını biliyoruz, ve biliyoruz ki, savaşı yaşamış olan Kıbrıs emekçileri de savaştan yana değildir. Fakat her iki milliyet emekçilerinin de birbirlerine karşı duyduğu güvensizlik nedeniyle, burjuva siyasetlerin peşinde gitmektedirler.

Biz ilerici, devrimci, demokrat ve savaşa karşı olanların ortak bir barış platformu oluşturarak her iki milliyet emekçilerine güven vermemiz gerekir.

Kıbrıs'ta herhangi bir biçimde bir çözümün gerçekleştirilmesi için öncelikle savaş durumunun ortadan kaldırılması gerekir.

Emperyalistler arası çelişkileri de dikkate alarak barış platformu adına her iki tarafın da bugünden, barış öncesi uygulamaya geçirecekleri taleplerde bulunmalıyız.

Elbette ki, bizim taleplerimiz sosyalist talepler değil, burjuva demokratik talepler olacak ve geniş kitleleri harekete geçirebilecek talepler olmalıdır.

Örneğin,

1. Türk ve Rum faşist örgütlerin kapatılması.

2. TMT ve EOKA'nın kuruluş yıldönümlerinin kutlanmasının durdurulması.

KSG Yöneticilerine,

Değerli yoldaşlar,

Gazetenizin Ağustos sayısında bizim bildirimizin haberini vermekle doğru bir habercilik hizmeti verdiğiniz için teşekkür ederiz. Fakat haberinizdeki yorumlama yanlış anlamalara yol açacak içeriktedir.

1) "Londra'da faaliyet gösteren L.K.D.Ö. 15 Temmuz faşist Yunan darbesi ve 20 Temmuz T.C. askeri müdahalesinin 24. yılında, bu olayları kınayan bir bildiri yayınladı." diye haber veriyorsunuz. Bu alıntıdan anlaşılan 15 Temmuz faşist Yunan darbesi ve faşist darbeye karşı T.C.'nin düzenlediği askeri müdahale, ve sanki askeri-müdahale anti-faşist bir müdahaleymiş gibi bir anlayışa açık kapı bırakıyor.

Oysa bizim bildirimizde çok açık bir şekilde T.C.'nin 20 Temmuz'da işgal hareketini başlattığı belirtilmektedir.

2) "Yunanistan'ın da güneyde Türk tehdidine karşı asker bulundurduğu," şeklinde bir değinme yapıyorsunuz.

Bildirimizde, Yunanistan'ın Türkiye ordusunun kuzeydeki varlığını kullanarak, ve bu vesileyle Türk tehdidine karşı güneyde kendi hakimiyetini sürdürmekte olduğu belirtilmektedir.

Değerli dostlar, bu hatalı açıklamaların yeni sayımızda düzeltilceğini umuyoruz.

Devrimci selamlar

L.K.D.Ö.

Ağustos 1998

3. Şövenizmin okullardan başlayarak basın ve yayınlardan kaldırılması

4. Dini kuruluşların siyaset yapmasının yasaklanması.

5. Kıbrıs'ta Türkiye ve Yunanistan milli günlerinin kutlanmasının durdurulması.

6. Okullardaki eğitim Türkiye ve Yunanistan'dan koparılması, ve Kıbrıslı Rum ve Türklerden oluşacak bir merkezden aynı eğitimin her iki toplumda iki dilden uygulanması.

7. Tüm yabancı orduların ve İngiliz üslerinin adadan kaldırılması ve adanın askersizleştirilmesi güvencesinin verilmesi.

8. Herhangi yabancı askeri güce veya devlete askeri müdahale etme hakkını tanıyan garantörlük hakkının kaldırılması.

9. Kıbrıs halkının garantisi, Kıbrıslı Türk, Rum ve diğer azınlıklardan oluşacak anti-şöven insan hakları örgütünün, uluslararası insan hakları örgütleriyle dayanışma içinde, anti-şöven yasaların uygulanmasında yetki sahibi olmasıyla sağlanmalıdır.

10. Yeniden belirlenecek Kıbrıs bayrağı dışında, hiçbir devlet bayrağının resmi dairelerde çekilmemesi.

11. Serbest dolaşım, yerleşim, çalışabilme ve mülk edinmenin gerçekleşmesi için belli adımların atılması.

Daha bir dizi talepler sıralanabilir. Bizim savaşa karşı çıkarken, barışın gerçekleştirilmesi için herhangi bir anlaşmadan önce uygulanmasını istediğimiz taleplerimizi sıralamalıyız.

Bu taleplerimizin burjuvalar tarafından kabul edilmesini beklemiyoruz. Amacımız, burjuvaların barıştan yana olmadığını gösterip, emekçileri onların etkisinden kurtarmak ve bir de uluslararası alanda onları sıkıştırıp, emperyalistler arası çelişkileri de kullanabilmektir.

Bir de bizim böyle bir başlangıç yapmamız anti-emperyalist birleşik cephenin zemininin oluşmasına hizmet edecektir.

ABONE OLMAK İÇİN BANKA MAKBUZU İLE BU KUPONU ALTTAKİ ADRESE GÖNDERİN

YILLIK ABONE TUTARI:KKTC: 1,800,000 TL-Türkiye: 2,000,000 TL -UK: £10

ADI, SOYADI:.....

ADRES:.....

**Banka Hesabı: Kıbrıs Türk
Öğretmenler Kooperatif
Tasarruf Bankası
Hesap No: C 03443 -Güzelyurt**

**Adres:
Bekiroğlu İşhanı No: 1, MÜFTÜ ZİYAİ SOK.
LEFKOŞA Mersin 10 - Türkiye
Tel-Fax: (Merkez) 0(392) 2282293
(Güzelyurt) 0(392) 7144597**

ASYA'DAKİ EKONOMİK BUNALIM BATIYA YÖNELİYOR

Yusuf Aydın

Kapitalist dünya, yeni bir ekonomik bunalımına doğru yuvarlanmaktadır. Anımsanacağı gibi ilk haberler, önce Uzak Doğu'nun "mucize" yaratan ekonomilerinden gelmişti. "Asya Kaplanları"ndan Güney Kore ekonomisi, 1998 yılının ilk üç ayında %3.8'lik bir küçülme gösterdi. Oysa 1997'de %5.7'lik bir büyüme gerçekleştirmişti.

Dünyanın 4. en kalabalık ülkesi olan Endonezya'nın ise bu yıl %20'lik bir gerileme göstereceği tahmin edilmektedir. Milyonlarca işçi işten durdurulmaktadır.

Japonya'da çöken mali sistem, 370 milyar sterlinlik bir borç içine düşmüştür. Bir başka deyişle, her Japon yurttaşı başına 2,900 sterlin borç düşmektedir. Japon Başbakanı Obuchi, dünyanın bu en büyük ikinci ekonomisinin "uzun sürecek bir düşüş dönemi" içine girdiğini açıklamıştır.

ABD'nin dış borsalarda Japon parası yen'i desteklemekte isteksiz davranması, yen'in büyük ölçüde değer kaybetmesine yol açmış ve bu da dünya pazarlarında felaket etkisi yaratmıştır.

Yen değerinin istikrara kavuşması, geçici bir süre için bunalımı durdurabilir; ama borç içinde olan Japon mali kuruluşlarının harabiyetini önleyemez. Ne de Japonya'nın üretimdeki gerilemesini durdurabilir.

Batılı güçlerin temsilcileri, Japon ekonomisindeki bu durumdan gittikçe daha fazla endişelenmekte ve buradaki gerilemenin dünya ekonomisini önemli ölçüde etkileyeceğinden korkmaktadırlar.

ABD ve diğer G8 ülkelerinin liderleri, Japon sermayedarlarının büyük bir devlet harcama programı uygulayarak, çöküşü durdurmalarını talep etmektedirler. Oysa bu Keynesçi kurtuluş önlemleri paketlerini, kendileri, kendi ülkelerinde uygulamaktan şiddetle kaçınmaktadırlar.

BUNALIM YAYILIYOR

Kaldı ki Asya'daki bu bunalım geçici değildir ve sadece belli bir yöreye de ait değildir, dünyanın öteki bölgelerini daha şimdiden etkilemeye başlamıştır. Yaşamakta olan, dünya kapitalist ekonomisinin bir bunalımıdır ve yerküre üzerindeki bütün ekonomilere hızla yayılmaktadır.

İleri kapitalist ekonomilerdeki işçi sınıflarının daha yoğun bir şekilde sömürülmesi sonucu ortaya çıkan sermaye birikimi, küreselleşme süreci sonucunda, özellikle Asya gibi yarı-gelişmiş ekonomileri seçmişti. Buralarda yeni üretim kapasiteleri inşa edilmiş ve bu, günümüzde araba, bilgisayar ve diğer kesim mallarının aşırı bir miktarda üretilmesiyle sonuçlanmıştır. Buna paralel olarak, oluşan sermaye birikimi, emlak ve para alanında spekülasyonu aşırı derecede pompalamıştır ki bu balon da, döviz bunalımı sırasında patlamıştır.

Bazı yorumculara göre, Asya'daki bunalımın ilk dalgasının etkisiyle OECD ülkelerinin yurtiçi üretim hacimlerindeki gerileme, Asya ile olan ticaretin kaybedilmesi sonucu, sadece % -0.5 olmuştur. Bu doğru olsa bile, Asya, Doğu Avrupa ve Latin Amerika'nın "yükselen pazarları"ndan, ileri kapitalist ülkelere spekülasyon yatırım yapan sermayenin aniden geri çekilmesi olarak nitelendirilebilecek sermayenin bu "kaliteye kaçışı" ile meydana gelen istikrarsızlığın etkisinin hesaba katılmadığını göstermektedir. Dahası Asya bir tarafa, bir süreden beridir, ABD'de halen sürmekte olan iş hareketliliğinin sonunun yaklaşmakta olduğuna ilişkin işaretler vardır. Asya'daki bunalımın bitmesi bir yana, ileri ülkelerin ekonomileri üzerinde daha ciddi etkiler yapmaya başlamıştır.

ABD ticaret açığı aniden fazlalaşmıştır. Asya'ya olan dış satımlar azalırken, dış alımlar artmaktadır. Mayıs 1998'deki açık, 15.8 milyar dolara yükselmiştir. Chase Manhattan Bankası'nın baş iktisatçısı John Lipsky şöyle demektedir: "1998 yılı içinde ani bir düşüş gelecektir. Gayri Safi Yurtiçi Üretim 1997'deki %3.7'den her 3 ayda bir düşerek %1.5 civarına inecektir."

Üretimdeki istihdam düşmektedir. Bu kuşkusuz Asya'ya yapılan dış satımın yitirilmesini ve Asya'dan yapılan dış alımların artışı yansıtmaktadır. Üretim ve hizmet kesimlerindeki gerileme, işsizliğin artmasına ve işçi gelirlerinin azalmasına yol açmış ve tüketim harcamaları gerilemiştir. Bu da her zamanki gibi iş hareketliliğinin sona erdiğini göstermektedir.

Tekellerin artan karları, 1989'dan beri ilk defa azalmaya başlamıştır. 1997'deki %10'luk büyüme 1998'in ilk

çeyreğinde sadece %4 olmuştur. Karların azalması, çoğu borçlanma ile finanse edilen ABD'nin muazzam para ve emlak piyasası üzerinde ciddi etkiler yaratmaktadır. Ekonomik tahmin yapanlar tarafından görüşlerine çoğu kez önem verilmeyen ılımlı yorumcuların hepsi de, borsaların gerçek değerlerinden çok daha fazla değer kazanmış olduklarını ve bu şişirme durumun daha fazla gidemeyeceğini bilmektedirler. Belli bir noktadan sonra, azalan tekel karları, hisse senetleri kavgasının durmasına yol açan temettü ödemeleri düzeyini artık yüksekte tutabilecek durumda değildir.

RUSYA'DAKİ BUNALIMIN ETKİLERİ

Bir süre önce Rusya'da yaşanan mali-ekonomik erime de, yeni Rus kapitalizminin "sanal" niteliğinin ne olduğunu ortaya koymuştur. Son zamanlara kadar birçok kapitalist yorumcunun öne sürdüğü gibi, Rusya'nın küresel büyümenin dinamik merkezi olduğu şeklindeki iddialar da boşa çıkmış ve pazarın sadece yağmacı-soyguncu baronların egemen olduğu vahşi bir orman olduğunu göstermiştir. Kendi kendilerini zenginleştirmek için acımasız bir kavgaya veren kapitalist Rus mafyası, eski Sovyetler Birliği'nde her türlü çarpıklığa rağmen oluşturulmuş olan muazzam insan, teknoloji ve doğa kaynaklarını çar-çur etmiştir.

Yaşanan mali çöküntü, temeldaki hastalığın ağır bir belirtisidir. Yavan Rus ekonomisi, son yıllarda oluşturulan borçlar yığını ve parasal spekülasyonu kaldıracak durumda değildir. 1989'da eski merkezi planlamanın çökmesi ile başlayan felaket boyutlarındaki gerilemenin az da olsa düzelmesiyle yaşanan hafif ilerlemeden sonra, Rus işçi sınıfı, şimdi, felaket boyutlarında ekonomik ve sosyal bir çöküntü ile karşı karşıya kalmıştır. Ama siyasal bilinç sahibi işçilerin, ülke tarihini yoğun bir şekilde yeniden inceleyip, planlı ekonominin çarpık şeklinin neden çıktığını ortaya çıkaracakları ve demokratik sosyalist toplumun maddi temellerinin ancak sosyalist planlı ekonomi ile olası olduğunu anlayacakları günler pek de uzak olmamalıdır.

BUNALIMIN OLASI SONUÇLARI

Rusya'daki son bunalım, geçen yıl Asya döviz bunalımı ile başlayan dünya ekonomik bunalımının yeni bir aşamasını oluşturmaktadır. Küresel mali piyasalar mekanizmasının birbiriyle iç içe geçen yapısı nedeniyle, Rusya'daki çalkantılar, sözümona "yükselen pazar" denen ülkelerdeki bunalımı daha da derinleştirecektir.

SSCB'deki çarpık rejimin çökmesi ardından gelen kapitalist pazar ekonomisinin, geri ekonomik mirası ortadan kaldırıp, Rusya ve Bağımsız Devletler Topluluğu'nun diğer ülkelerine büyüme ve kalkınma getireceği öne sürülmüştü. Ama pazar ekonomisinin asalak ve yıkıcı özelliği tam olarak ortaya çıkmıştır. Öne fırlamış sözümona yeni yatırımcı işadamlarından çoğu, birçok durumda ülkenin üretici gücünü geliştirme yerine, geriletmişlerdir. Bankalar, sanayiye sermaye akıtma yerine, daha çok sanayi sermayesini sifonlamışlar ve bu paraları, mafya kapitalistlerinin dış bankalardaki hesaplarına aktarmışlardır. Başlangıçta Rusya'nın ucuz emek gücünü ve doğal kaynaklarını sömürmeye niyetlenen Batılı çok uluslu tekellerin çoğu, şimdi, ya yatırımlarını geri çekmekte, ya da yatırım planlarını iptal etmektedirler.

Şimdiye kadar ABD, Almanya ve diğer G-7 ülkeleri Yeltsin'i hem siyasal, hem de ekonomik nedenlerden ötürü desteklemekteydiler. Ama şimdi, bunalıma müdahale edip, Rus hükümetinin yaşama şansı olmayan parasal politikalarını desteklemediler. Kaçınılmaz çöküntü ile yüzyüze kalan Yeltsin, yıl sonuna kadar ruble'de %35'lik bir devalüasyon yapacağını söyleyerek, özel kesimin yaklaşık 140 milyar dolara yükselmiş olan geri ödemelerine de 90 günlük bir moratoryum koydu.

Bu önlemlerin Rus ekonomisini bunalımdan kurtaracak ve istikrara kavuşturacak önlemler olduğunu ileri sürenler, sanal bir gerçeklik içerisinde yaşamaktadırlar. Çünkü yabancı yatırım ve banka kredilerinin akışı aniden durmuştur. Borç olarak bunalımdan çıkma yolu tıkanan Yeltsin hükümeti, hiç şüphe yok ki yeni ruble'ler basma yoluna gidecek ve artan enflasyon selini azdıracaktır.

Devalüasyon da enflasyonu körükleyecektir. Ülke gıda ihtiyacının yarısından fazlasını dış alımla sağlayan Rusya, artan dış alım fiyatları nedeniyle, hayat pahalılığını hızla artıracaktır.

Rusya'nın 90 gün sonra borçlarını geri ödemeye başlayabileceğine inanan çok az Batılı maliyeci vardır. Rusya'nın bunu başaramamasının, dünya bankacılık ve parasal sistemi üzerinde muazzam etkileri olacaktır. En çok kaybedecek olan Alman bankaları olacaktır. Çünkü Rusya'dan alacakları, 30 milyar dolar kadardır. Gerçi bunun %60'ı Alman hükümeti tarafından güvence altına alınmıştır, ama yine de Rus borçlarının yaratacağı açığı Almanya ödemek durumunda kalacaktır.

Bazı yorumcular Rus bunalımının etkilerini küçümsemekte, ama yanılmaktadırlar. Çünkü toplam 140 milyar doları bulan Rus dış borçları, "yükselen pazarlar" ağında kullanılan "parasal enstrümanlar" arasında (krediler, borsalar, dövizler vd) büyük bir dilimi oluşturmaktadır. Dünyanın bir bölgesinde uluslararası spekülasyonların uğrayacakları büyük kayıplar, diğer bir bölgesinde bu kayıpları gidermek için kitlesel hisse senedi satışlarına yol açabilir ve borsalar çökebilir.

SÖMÜRÜNÜN YENİ ŞEKLİ: BORÇLAR

Alınmış borçların geri ödenememesi sorunu, sadece Rusya'nın bir sorunu değildir. Birçok az gelişmiş ülke, eski sömürgeci ülke yöneticilerinin yerini almış olan Dünya Bankası iktisatçıları veya IMF danışmanlarının önerileri doğrultusunda yönlendirdikleri ekonomilerini düzlüğe çıkarmak yerine, daha da batağa saplamışlardır. Verilen mali yardım veya dış borçlar, sömürünün yeni şekilleri olarak bu ülkelerin belini doğrultamaz hale sokmuştur.

Son yapılan G-8 ülkeleri doruk toplantısı, muazzam borç yükü sorununu tartışmış, ama buna karşı hiçbir önlem getirememiştir. IMF ile Dünya Bankası'nın şampiyonluğunu yaptıkları "kemer sıkma önlemleri", az gelişmiş ve en yoksul ülke halklarını daha fazla acılar içine sürüklemektedir. Örneğin bir Afrika ülkesi olan Mali'de ortalama yaşam süren her bir kişi günde 50 peni'den az bir para ile "yaşamaktadır". Ama yine de, dünyanın en zengin ülkelerindeki bankacılara her biri 205 sterlin borçludur. Bu Mali için ne anlama gelmektedir? Yaşama süresi 43 yıldır. Nüfusun üçte ikisi içmek için temiz su bulamamaktadır ve kadınlar arasında okuma-yazma bilmeyenlerin oranı %80'dir.

Guardian gazetesinde bir makalesi yayımlanan Noam Chomsky, Endonezya'nın 80 milyon dolarlık dış borcunun %95'inin, sadece 50 kişiye ait olduğunu, geriye kalan 200 milyon Endonezyalının ise bu borçla bir bağı bulunmadığını ve getirilen IMF'in "kemer sıkma önlemleri"nden zarar göreceği olanların da bu milyonlar olacağını belirtmekteydi:

"Borçta sorumluluk, borcu veren ve alanın omuzlarındadır, şeklindeki fikir artık eskimiştir. Alınan borç parayı, fabrika veya tarım işçileri, ya da gecekonduvalarda yaşayanlar almamıştır. Ülke nüfusunun büyük bir kitlesi, alınan bu borç paradan herhangi bir yarar görmemiştir. Aslında nüfusun ezici çoğunluğu, bu borcun etkilerinden acı çekmektedir. Borcun geri ödenmesinin yükünü, Batı'daki vergi yükümlülükleri ile onlar çekmektedir. Batık kredileri veren bankacılar veya kendi ülke zenginliklerini ele geçirerek, ülke dışına servet aktarıp, kendilerini zenginleştiren ekonominin ve askerlerin seçkinleri bu acıları çekmemektedirler."

Yoksulluk, açlık, ölüm ve kıtlık, doğal felaketler veya kader değildir. 20. yüzyılın sonunda dünya halklarını açlık ve safaletten kurtarmak, onlara insanca bir yaşam sağlamak, olanaksız bir görev değildir. Ama dünyamız, kapitalizmin boyunduruğu ve kar açlığı altında kaldığı sürece gelişmekte olan ülkelerdeki açlık, yoksulluk ve ölümlerin önü asla aılmaz.

Yoksulluk ve borç batağından kurtulmak, kapitalizme karşı mücadele ve sosyalist bir gelecek için verilecek kavgadan ayrı düşünülemez.

DÜNYA KAPİTALİZMİ ÇÖKME TEHLİKESİYLE KARŞI KARŞIYA

Yazımızın başlığı bize ait değil. Şu çok meşhur spekülâtör Sorez'e ait. Bu satırlı yazmakta olduğumuz 18/9/1998 tarihinde Dünya'nın en önemli borsaları yüzde beşlere varan değer kaybına uğramış durumda. Tüm bunlarda daha önceki kayıpların üstüne gelen yeni kayıplar.

Soroz'un deyimiyle kurulan Dünya düzeninde merkez ülkeler (yani ABD, Avrupa, Japonya) Dünya'nın tüm paralarını emmekte, merkeze toplamakta

(yani Dünya'yı sömürmekte) daha sonra da Dünya'yı dahada sömürmek için bu parayı çevre ülkelere (Türkiye'de dahil tüm geri kalan ülkeler) borç vermekte, yatırmakta vb. idiler. Emme basma tulumbası gibi bir şey. Hergeçen gün daha çok para emen merkez ülkeler, her geçen gün daha çok çevre ülkelere borç veriyorlardı. İşler de tıkrında yürüyordu. Bu süreç içinde çevre ülkelerin iflas etmesi, bir finans ve para krizine girmesi bile merkez ülkelerin yararna oluyordu. Çevre ülkeler açlıkla boğuşsun dursun. Ürettikleri malları merkez ülkelere çok ucuza satmak zorunda kalıyorlar ve böylece merkez ülkelerde fiyatların artmasını, enflasyonu önüyorlardı. Tüm bunlarda IMF başkanlığında bir plana göre yürüyordu. Çevre ülkelerdeki tüm işsizlik, tüm açlık, tüm savaşlar tüm ekonomik, siyasi ve sosyal krizler bu bayların planları çerçevesinde üretilen krizlerdir. Kendi krizlerini önlemek, daha doğrusu bunu önlemek mümkün olmadığı bu baylarında bilgisi dahilinde olduğu için bu krizli geciktirmek ve mümkün olduğunca bu krizin yükünü çevre ülkelere yıkmak planları uygulanıyordu. ABD ve

GERÇEK

SELİM KURTULUŞ

Neye Deđinmeli?

Aylık bir gazetede her sayı "hangi konuyu ele almalıyım?" sorusu hep gündemde durmaktadır.

Seçim sürecine giren ülkede, seçimin yarattığı toz-duman ve buna bağlı olarak nasıl seçim? Niye seçim? Soruları tartışılmalıdır.

Ülkede siyasal, ekonomik, sosyal süreci reddeden ve değıştirme iddasında olan örgüt ve gruplar arasındaki işbirliği ve ittifak anlayışı tartışılmalıdır.

Eğitim yılının başladığı bu dönemde eğitimin içine düşürüldüğü kaosun yarattığı tahribat ele alınmalıdır.

Rauf Denktaş'ın seçim sürecinde bilinçli polemikler yaratarak oğlu Serdar Denktaş'ın partisine destek atışı arayışları ve buna bağlı olarak Kıbrıs Liralari ve partizanlık suçlamalarını kullanması ele alınmalıdır.

Yıllar içinde işçileri, köylüleri, esnafı "terbiye" eden Anavatan-Yavruvatan felsefesinin şimdi baş şükranlı burjuvaları da neden perişan ettiğini ele almak gerekir.

Her gün yaşananlardan şikayet eden "demokrat, ilerici, yurtsever, sosyalistlerin" bukalemun gibi sisteme nasıl adapte olduklarını gündeme getirmek gerekir. Yaşam pratiği ile siyasal perspektifin arasındaki paralelliğin önemini bu beylerin suratına vurmak lazım.

Sendikalarda kitle kuyrukculuğu yaparak kitlenin gerisine düşen ve sonra da kitlelerden şikayet eden reformist sendika ağalarının önderlik misyonları sorgulanmalıdır.

Ele alınacak o kadar çok acil konu var ki hangisini ele alırsak alalım konu "suyun başına" yani ülkenin siyasal konjektürüne ve bu konjektüre karşın izlenen siyasete bağlıdır. Durumun böyle olmasına rağmen siyasi-ideolojik çözümlemeler tek başına yetmiyor. Yaşanan pratiklerin ideolojik yaklaşımlarla bağını kurmak zorunluluğu var. Çünkü birçok "solcu" ideolojiyi hala kitapların süsü olarak görmektedir.

İngiltere'nin bu tür planları içinde Almanya'ya, (tüm Avrupa ülkeleri), Japonya ve tabii ki Rusya'ya da çevre ülkelere benzer roller biçilir. Rusya, Sovyetler Birliği'nin yıkıma uğratılması üzerinden bunlara Dünya'nın en büyük haracını verdi. Sovyetler Birliği yıkıma uğratılmasaydı Dünya kapitalizmi çoktan çökerdi. Ve Rusya bu haracı vermeye devam ediyor. (Dünya'nın hiçbir ülkesinde, en geri, en rezil ve bağımlı ülkesinde bile Rusya'yı yönetenler kadar rezil şahsiyetler bulamazsınız. Sierro Leon'u yöneten İngiliz finosu bile bunlardan daha şahsiyetli bir şahsiyetsiz kişidir.) Eskiden Avrupa ve Japonya kendilerine biçilen rolleri oynamak zorundaydı ve oynardı. ABD ve İngiltere (ve biraz da Fransa) ekonomisine, tıpkı çevre ülkeler gibi haraç verirdi. Bu sıralarda bu rolü oynamaya pek hevesli görünmüyorlar. Esas sorun da buradan kaynaklanıyor. Bugünlerde ya Japonya bin milyar dolar civarında bir haraç daha verecek, ya da ABD'nin Dünya düzeni yıkıma karşı karşıya gelecek.

Bu yıkımdan kurtulabilirlermi. Tabii ki. Gayet kolay. Çevre ülkelerin borçlarını siler veya azaltırlar. Kardan zarara edip merkez ülkelerde işçilere daha çok gelir imkanı tanırırlar. Bu sorun da idare-i maslahat edilebilir. Özülmaz ama idare edilebilir hale gelebilir. Buyursunlar. Kendi aralarında anlaşsınlar. Veya güçlü olan diğerlerini haraç vermeye zorlasın. Nasıl yapacaklarsa artık. Bizmi akıl verecektik. Bol maaşlı ekonomistleri ve Soroz tipi dahi yeni bir enternasyonal merkez bankası kurulmasını öneriyorlar. Kursunlar ve sorunlarını çözsünler. (Ne kadar komik değilmi? Sovyetler Birliği'nde planlı ekonomiden dert yanan, onun kötülüğünden dem vuran bay burjuva ekonomistler tüm Dünya ekonomisini planlayacak bir Dünya Merkez Bankası kurulmasını öneriyorlar. İşte böyle: Dünya ekonomisi planlanmayı talep ediyor. Bu baylar bunu teslim ediyorlar. Gel gelelim Dünya ekonomisinin talep ettiği plan bunların istedikleri Dünya insanlığını yıkıma ve açlığa sürükleyecek bir plan değildir. İnsanlığın güçlerini maddi

ve manevi inşaya ve bolluğa götürecektir bir plandır. Ortak mülkiyet talep eden bir plandır.)

Mevcut kriz çevre ülkelerde mal ve kredi fiyatlarında enflasyon şekline bürünürken, merkez ülkelerde mal ve kredi fiyatlarında deflasyon şekline bürünüyor. Şu bizim Refah'çıların "kaplan" dedikleri ve onlar gibi olmak istedikleri ülkeler, bu arada Türkiye de son yirmi yıldır tüm ekonomisini merkez ülkelere gırtlığına kadar borçlanmak, bu borç paralarını bağımsız bir ekonomiyi imkansız kılan alanlarda çar çur etmek ve bu borçları ödemek için merkez ülkelere mal ihracı üzerine inşa etmişlerdir. Daha doğrusu kendilerine bu görev biçilmiştir. İçinde bulunduğumuz dönemde çevre ülkelerin ürettikleri malların ülkedeki fiyatlarında enflasyon yaşanırken, merkez ülkelere satışında tam bir deflasyon yaşanmaktadır. Çünkü bu ülkelerin para siyaseti onların paralarını ve finansını tamamiyle merkez ülkelere bağımlı kılmıştır. Çevre ülkelerin paralarının devalüasyonu onların merkez ülkelere borçlarını ödemek için hem birbirlerine karşı fiyat kırmaları hem de paralarının devalüasyonu nedeniyle merkez ülkeler açısından mallarının fiyatlarının azalmasına, deflasyona yol açıyor. Tüm bunlar da borçların ödenmesinde problemlere yol açıyor. Borçlar ödenemez hale geliyor. Borçların, ödenememesi pek çok küçük ekonomi ve birkaç relatif olarak büyük ekonomiyle kısıtlı

kaldıkça bu IMF planı biraz daha borçlandırmayla borçları ödeme metodu uygulanarak idare ediliyor ve merkezdeki gelirler daha da artıyordu. Bu sıralar işler rayından çıktı. Tüm doğu Asya, peşinden Rusya ve şu sıralarda belki de Latin Amerika'nın tümü paralarını devalüe etmek, borçları ödemek için ülkede enflasyonu azdırıp, merkez ülkelere satışlarda fiyatları düşürmek üzerinden borç ödemeye kalkıştıkça merkez ülkelerden çevre ülkelere gidip iyi kar sağlayan para acele tarafından merkeze geri döndürülüyor, merkez para deposu haline gelip kredinin fiyatı düşmeye yönelirken, merkezde fiyatlar düşmeye yönelir, bu biriken paraları harcayacak yer kalmıyor. Daha doğrusu bu paralar bir müddet borsada hisse senetleri fiyatlarının artmasına yol açmıştı. Şimdi finans alanındaki sorunlar üretim ve mal ticareti ve giderek para ticaretini de etkiledikçe para borsadan da kaçmaya başlamak zorunda kaldı. Hisse senetleri fiyatları tam bir düşüşe geçti.

Yakında bankalar kimseye borç vermeyecek. Para para para. Herkes parasını geri almanın derdine düşecek. Fabrikalar kapandı, kapanacak. Mallar tarlada çürüyecek. Mal bolluğu içinde açlık ve yoksulluk alıp başını gidecek. Endenozya'nın durumu tüm Dünya'da yaygınlaşacak. Tüm bunlardan sonra elde biriken para kar getiremez hale gelip faizler iyece düşecek. Ve işte böylece yeni bir yatırım furysı başlayacak. Veya merkez ülkeler bu yıkım iyece yayılmadan faizleri düşürecek, yatırım furysı ve işçilere daha fazla para vererek bu krizi idare edecek.

Görelim baktalım nice olursa olsun.

Endenozya'daki aç halkın ayaklanmalarının Dünya'ya yayılması kimin göztünü korkutmuş bir görelim.

Aç insanların mı, gözü aç barbarların mı?

ANKA KUŞU A.SAVAŞ

İRADESİZ OLAN KIBRIS SOLUNUN SÖZDE LİDERLERİDİR

27 Eylül 1998 tarihli Avrupa gazetesinin Seselim ekinde "Kıbrıslılar İradesiz mi?" başlığıyla, Münür Rahvancıoğlu'nun bir yazısı yayımlandı, daha doğrusu yazısının 2. bölümü...

Yazıyı büyük bir dikkat ve keyifle okudum. Dikkatle okudum, çünkü "sol cephe"de birbirinin görüşlerini derinlemesine öğrenmeden, önyargıyla yaklaşıp gereksiz polemik ve çekişmeler yaratmak modadır.

Ben de aynı hataya düşmemek için ve eğer eleştireceğim noktalar varsa (ki ben eleştiriye her zaman dostlarıma, düzelmesi mümkün olanlara yaparım, sınıf düşmanlarımı eleştirmem; TESHİR ederim.) bunları özenle seçip doğruya birlikte varmak amacıyla yapayım diye büyük gayret gösterdim.

Büyük bir keyif alarak okudum, çünkü Münür dostumla bir dizi temel meselede aynı düşündüğümü (veya KSG olarak aynı düşündüğümüzü) görmek bana doğal bir keyif verdi.

Herkesin "kurtarıcı" aradığı bir dönemde ve aykırılığınızdan size "dinazor", "dogmatik" adlandırmalarının layık görüldüğü bir dönemde sizden başka "dinazor"ların varlığını keşfetmek, onları daha yakından tanıyarak başlamak keyif vermez mi size de?

Nedir, Münür dostumuzu bizim gibi "dinazor"lar takımına sokan görüşler?

"... barış mücadelesi bu adada irade sorununu aşmanın tek yoludur.

"... gerçek bir barış mücadelesi iki topluma eşit oranda dayanmalı ve emperyalizmin çıkarlarına doğrudan zarar vermelidir."

Bir tarafta, "gerçek solcu"ların (hani o, Avrupa gazetesini gerçek solcu olmamakla itham edince kendi

solculuğunu kanıtladığını zannedenler) bırakınız "emperyalizmin çıkarlarına doğrudan zarar verme"yi, adaya barışın bizzat bu emperyalist odakların; ABD, BM, AB vb. gibilerin getireceğini hayal ederken (hayal etmekle kalsalar kalsalar fazla bir sorunumuz olmazdı, ama onlar bu hayallerini halka eroın misali sürekli enjekte etmekten geri durmuyorlar) Münür dostumuzun üstte andığımız tesbite varmasının önemi büyük.

Kıbrıs sorununu çözmek isteyen, hele de işçi sınıfı adına yola çıktıysa, bu sorunu çözerken daha doğrusu çözebilemek için, burjuvazi ile olan sorununu da çözmek zorundadır.

Belli ki; CTP, TKP ve hatta YBH (henüz bu konudaki çizgilerinin netleşmediği varsayımıyla YKP çizgisini kıstas alıyoruz) ya bu anlayışa katılmıyorlar ve dolayısıyla çözümü ABD, AB ve BM'de görüyorlar, ya da onların burjuvazi ile, emperyalist sistemle aralarında uzlaşamayacakları bir sorun yok...

Ben emperyalizmle bu partilerin sorunları olmadığına inanandan değilim. Küçük-burjuva kesimlerin siyasi temsilcisi durumundaki bu partilerin emperyalist sistemle, emperyalistlerin adamıyla ilgili politikalarıyla tabi ki çelişkileri var. Var olmasına var da, bugünkü konjektürde "dinazorlaşmak" zorlarına gidiyor. Niyetlerinden hiç kuşku yok, onlar da Kıbrıs halkının özgürlük ve mutluluğunu istiyorlardır, ama telafuz etsin veya etmesinler onlar Kıbrıs halkının ne kadar "güçsüz" ve "çaresizliğinin" farkındadırlar, hem de yıllar öncesinden. Şu farkla ki; geçmişte bu "güçsüzlük" ve "çaresizliğin" çaresini açıkça ABD, AB ve BM'de aramıyorlardı. Emperyalizmin çare olması bir yana, "Kıbrıs NATO üssü olamaz" diye haykırıyor, "tüm halklar kardeşler" diyerek çareyi halkların dayanışmasında gördüklerini, hiç olmasa söylüyorlardı.

Ama, "tüm halkların kardeşliğinden" "karasakallık" edebiyatına terfileri, adaya yerleşen Türkiyeli işçi ve köylülerle dayanışma yerine, AB burjuvaları (Annouil gibi) ile dayanışmayı yeğler duruma geldikleri gerçek değil mi?

Dün, "Kıbrıs NATO üssü olamaz" diyenler, bugün İngiliz üslerine tek bir söz söylemez, NATO'nun hakim ABD'nin sözde çözüm, aslında adayı hakimiyetine alma senaryolarına alkış tutar duruma gelmediler mi?

Onlar, Münür dostumun da vurguladığı şu gerçeği göremiyorlar mı?

"... barışı AB'ye endekslemek ve dış güçlere karşı verilecek mücadeleyi kenara iterek kendimizi bu dış güçlerin kucağına atmak, şimdikinden farklı sonuçlar yaratmayacaktır. Kurtaran yine düzecektir."

Görüyorlar, görüyorlar da halka olan inançlarını o denli yitirdiler ki, onlar için "düzülüp-düzülmeyecekleri" değil, kim tarafından "düzülecekleri" önemli olmaya başlamıştır.

Bizler güçsüzlüğümüzün farkında değil miyiz? Hem de çok iyi farkındayız. Bunun farkında olmamak, farkında olup da çare aramamak "cesurluk" değil, aptallıktır.

Sorun güçsüzlüğümüzü güçlülüğe dönüştürecek politikaların ve adımların atılmasıdır.

Bu adımlar:

1. BM'in çözüm senaryolarına tavolmakla,
2. ABD ve AB'nin barış adına adaya hakim olma çabalarına alkış tutmakla,
3. Adada yaşayan emekçileri Türkiyeli-Kıbrıslı diye gruplayıp birbirine (istemedi dahi olsa) düşman etmekle atılamaz.

Eğer Kıbrıs'ta emperyalizme karşı bir mücadele, bir bağımsızlık mücadelesi verilecekse, bunun ilk şartı tüm anti-emperyalistlerin, aralarındaki farklılıkları gizlemekten, ama birlikte hareket etmelerinin; güçlerini birleştirmelerinin; yani güçsüzlüklerini güçlülüğe dönüştürmelerinin tarihsel bir sorumluluk ve zorunluluk olduğu bilinciyle adım atmalarının zamanının geldiğine inanıyorum.

Yol ayırmındayız, önümüzde iki yol var:

Birincisi, emperyalizme karşı mücadelede tüm halkı kucaklayacak, Türkiye, Yunanistan ve Hattı İngiltere işçi ve emekçileriyle çok sıkı bir dayanışma içinde olacak anti-emperyalist halk cephesini yaratmak uğruna güçlerimizi birleştirmek, ki bu çok zor ama şerefli bir yoldur;

İkincisi, emperyalizme hizmet etmek, ki çok kolay ama şerefsiz bir yoldur.

Başka yol yoktur.

RUSYA'DA NE OLUYOR?

Lenin ve Stalin döneminde Sovyetler Birliği'nde sosyalizm inşa edildi. Bunun bir sonucu ülkenin muazzam sanayileşmesi, müazzam büyüklükte sanayi ve tarım işletmeleriyle donatılması ve dahası merkezi planlama üzerinden tüm ülke ekonomisinin tamamıyla birbiriyle koordineli bir şekilde yürütülmesiydi. Finans, sanayi ve tarımsal üretim, taşımacılık ve haberleşme ve dolayısıyla tüketimde dahil dağıtım tamamen entegre edilmişti. Ortak mülkiyetin mümkün kıldığı bu sonuç sayesinde Sovyet ekonomisi ekonomik kriz diye bir şey tanımazdı.

Dünyanın ekonomik gelişmesi bşylesi bir yapılanmayla zorunlu kılmaktadır. Planlamaya ve ekonomik entegrasyona karşı çıktıklarını, planlamanın işe yaramadığını iddia eden kapitalistlere bir bakarsanız bunlar arasında belirleyici olanların işin aslında tekeli olduklarını ve faaliyetlerini tam bir entegre ve planlı bir yapılanma ile yürüttüklerini göreceksiniz. Ekonominin bu planlılık ve entegrasyon talebine onlar dahi uymak zorundalar ve kendi rezil amaçları çerçevesinde ve kendi özel mülkiyetleri izin verdiği oranda uyuyorlardı. Özel mülkiyet bu planlama ve entegrasyonun tüm taleplerinin yerine getirilmesine izin vermediği için de bu planlamaları ekonomik krizleri önleyemiyor.

Sovyetler Birliği'nde Stalin sonrası dönemde bu ekonomik entegrasyon ve planlılık hedefinden uzaklaştırıldı ve dolayısıyla süreç içinde Sovyet ekonomisi tam bir yıkıma girdi. İşte bugünkü sorunların, krizin özellikleri sadece bu yıkımın değil, aynı zamanda sosyalizmin inşa döneminde elde edilen başarıların da bir sonucudur.

Büyük çaplı sanayi ve tarım işletmelerinin entegrasyonuna ve burjuva mülkiyete izin vermeyen bir anayasaya dayalı Dünya'nın ikinci büyük ekonomisini 40 yıllık hazırlık sonrası bile birden bire "serbest pazar ekonomisine", dünyanın hiçbir yerinde var olmayan bu geri ekonomi türüne taşımak demek, o ekonomiyi tümünden batırmak demektir. Sistemin işlemlerini imkansızlaştırmak demektir. Sovyet halkının ortak mülkiyetine el koymak için icad edilen ve komünizmin düşmanlarının zaferi sayesinde mümkün olan bu yönde atılmış adımlar ülke ekonomisinin işlemlerini imkansız bir duruma soktu. Birkaç Sovyet ve

yabancı hırsız cebini şişirdi ama ülkenin ekonomisini yürütmekte imkansızlaştı. Ülkeyi yönetmek imkansızlaştı. Dünyanın en eğitilmiş iş gücüne sahip, dünyanın en ileri teknolojisine sahip bir ülkenin insanları, insanlığın barbarlık döneminin ekonomik yaşamına geri dönmek zorunda bırakıldı. Takas. Bahçede üretilen gıda maddeleri sayesinde yaşamı sürdürebilmek. Bu sonuncusunun imkanı yoksa açlıkla karşıya karşıya kalmak. Birinci ve ikinci Dünya savaşları sonrasında da savaş tarafları ülkelerde aynı durumlar ortaya çıkmıştı. Bu sefer Rusya'da, komünizme karşı savaşta komünizmin yenilgiye uğratılmasıyla bu durumlar ortaya çıktı. Rusya'nın 88 bölgesinde her bir yönetici kendi bildiğini okuyor. 1920'lerin Çin'deki savaş ağaları gibi bir şey. Bir farklı, Rusya nükleer füzelerine, kimyasal ve biyolojik silahlarına dahala sahip. Ve tüm bunlar bir avuç hırsızın, mafyacının elinde.

Rusya ekonomisinin çökertilmesi sürecinde bugün geline yerde ülkeyi yönetmek imkansızlaştı. Bu nedenle eskinin Brejnev vari planlı ekonomisine bir geri dönüş kendisini empoze ediyor. Kruşçef döneminde, sene 1963'e geldiğinde Ruble devalüe edilmişti. 1964'de bankalar kolektif çiftliklere borçları nedeniyle el koymak üzereydi. Planlamanın iyice zayıflaması nedeniyle ekonomi işleyemez duruma giriyordu. Kruşçef devrildi. Kruşçef'in reformlarının hedefleri korunurken planlılık "güçlendirildi". Sene 1960'da Doğu Avrupa ve Sovyetler Birliği Amerikan ve Avrupalı emperyalistlerden borç dilenmeye başlamıştı. Sene 1967'de de borç almaya. Sene 1984'de ekonomi çökmek üzereydi. Gorbacov, burjuva mülkiyete izin verecek ve böylece ülke ekonomisinin en önemli sektörlerini kapitalist devlet mülkiyetine benzer bir yapılanma içinde tutarak, yani kapitalizm yönünde kesin adımlar atarak krizi çözmeye çalıştı. Yeltsin aç gözlü ve sarhoş hırsız ise sene 1991'de Sovyet halkının ortak mülkiyetini tümüden özel mülkiyete çevirip, Amerikalı ve Avrupalı emperyalistlere petrol ve gaz satıp cebini şişirme planlarıyla tüm ekonomiyi tam bir yıkıma götürdü. Bu şyle bir yıkıma yol açtı ki savaşlarda yenilmiş ülkeler bile böyle bir yıkımla az karşılaşırlar. (İşin aslında

eski Sovyetler Birliği savaşta yenik çıkmış ve yıkıma uğratılmış bir ülke konumundadır.)

Şu anda mevcut Komünist Partisi'nin ağırlıkta olduğu Primikov hükümeti bir nevi Brejnev-Kosigin hükümetinin yaptıklarını yapacak. Yeni şartlarda; burjuva mülkiyetine izin olan ve pek çok hırsızın Sovyet Halkının ortak mülkiyetine el koyup burjuvalaşmış olduğu, ülke üretiminin %50'den fazlasının yok edildiği ve yabancı emperyalistlere borçların aşırı büyüdüğü şartlarda. Bu Komünist olduğu iddia edenlerin başbakan olmasını istediği Primikov ve bakanlar kurulundaki pek çok Komünist Parti üyesi daha önce de Yeltsin hükümetinin parçasıydılar. Bu komünistlerin planı özel mülkiyete son vermek, sosyalizme geri dönüp komünizmin inşasına başlamak değildir. Planı bu olmayan komünistler de komünist değildir. Yalancı hilebazlardır. Bunların biraz daha devlet mülkiyeti ve biraz daha planlı üretim planları mevcut krizin idare edilmesini mümkün kılabilir. Gel gelelim emperyalistler arası top yokün savaşın dolaylı metodlarla sürdürülmekte olduğu bugünkü şartlarda emperyalistlerin bu plana yardımcı olmayı red etmeleri de mümkündür. Ve bu yardım gelmezse bu komünist müsvetelerinin planının çalışması çok zorlaşır.

Sovyetler Birliği'nin işçileri, kolektif köylüleri ve Sovyet entellektüelleri sosyalizmi inşa döneminde Dünya işçilerinin, köylülerinin ve ezilen milletlerinin yardımına gelmek için muazzam bir çaba gösterdi. Onlar hepimizi Nazi barbarlıktan kurtaranlardı. Bugün ise onlardan intikam alınıyor. Tüm emperyalisti barbarlar sosyalizmin inşacısı, Nazi barbarlığın yıkıcısı Sovyet halkından insanlığa verdikleri hizmetin intikamını alıyor. Yoldaşlarımız açlık karşı karşıya. Nazilere karşı savaşta can siperane savaşmış yaşlı yoldaşlarımız sokaklarda dileniyor.

Bu işin orta yolu yoktur. Ya emperyalist kapitalizm (yani barbarlık), ya da komünizm (insanlık) kazanacak. Dünyanın dört bir tarafındaki işçi yoldaşlar iş başı yapmalıdırlar. Ve onların işleri sadece fabrikalarda patronlara kar üretmek değildir.

Onların en önemli işleri iktidara gelmektir.

Sayica Azdılar. Kararlı ve Onurluydular. "Kaybederken" Kazandılar

Akademik ve demokratik hakları
için yola çıktılar;
Önce "yetkililerle" görüştüler;
Cevap: HAYIR!

Onlar da DİRENMEYİ seçtiler;

"Polis kardeş, hükümet kalles" dediler,
1 saat sonra "kardeş polis"
"kardeşliğini" gösterdi!

HAK ARAMAK
İÇİN

DİRENDİLER,
ÖĞRENCİ

HAREKETİNİN

GURURU

OLDULAR

KIBRISTA
SOSYALİST
gerçek

AYLIK SİYASİ GAZETE

Sahibi: KIVILCIM YAYINCILIK

KOLLEKTİF ORTAKLIĞI

ADRES: BEKİROĞLU İŞHANI NO:1

MÜFTÜ ZİYAİ SOKAK- Lefkoşa

Mersin 10 - TÜRKİYE

Tel-Fax: (Merkez) 0(392) 2282293

(Güzelyurt) 0(392) 7144597

Elektronik posta adresi: onur@analiz.kktc.net

Basıldığı Yer: ATEŞ Matbaası

Organize Sanayi Bölgesi Lefkoşa

Tel: 2282215